Bæklingur
fyrir
altarisgaungufólk
1774.

Resen, Hans Poulsen

NYTSAMLEGUR
Bæklingur,

Samañtekiñ þeim til Andleg=
rar Uppbyggingar, Uppørfunar og
Andagtar Aukningar, sem i Guds
Otta vilia finnast riettskickadir
Bordsitiendur vid vors
HErra JEsu Christi hei=
lögu Kvølldmaaltijd,
i þvi hæverduga
Altaris Sa=
cramente.

Selst Jñbundeñ 6. Fiskum.

Þrycktur a Hoolum i Hialltadal,
Af Petri Joons syni.
1774.

Til Lesarans.

MEdal þeirra Otal Pretta, s… Guds og Manna svarinn Ovi… ur Diosfullinn hefur i fram… Uppbyggingar sijnu Rijki, er ad steyp… Monnum i Andvaraleysi, og telia so Tr… fyrer þeim, ad eitthvad verdi til eilijfs Lijfs… hversu sem Lærdoomur og Lifnadur þeirra… sem lifa i hinne sijnelegu Christi Kyrkiu, e… Osamkvæmur þeirre Guds Þioonustu… sem skie æ i Anda og Sannleika; Af h… eriu Andvaraleysi, þa i þvi er framhal… id, vill orsakast O-andlegt Sinnislag, O… gudlegt Lijferne, Forherding og loksens To… pun eilijfrar Velferdar. Þesskyns And… varaleyse vill, þvi midur! of oft merkia… hiaa Heimsins Bornum, þar þau ei riett… lega brwka Saaluhiaalparinnar Medol… medal hverra er þad haaverduga Altar… sins Sacrament, i Tillite til hvers riett… skickadrar Tijokunar Oskande være, ad ei…

ertti

ætti heima hiaa oſs þad ſem Poſtulinn S. Paall ſkrifar þeim i Corintu Borg (1. Cor. 11. v. 17.) ad þeir komi til ſamans, ei til Betrunar, helldur Veſtnunar.

J Dt. Joh. Galli Underviiſun um Altariſins Sacrament (ſem utlógd er aa vort Maal og þrickt 1598.) einnig i A. M. Hirings (er Preſtur var vid Wartows Hoſpital i Kaupenhavn, og deyde 1679.) Utlegging yfer Innſetningar Ord þeirrar H. Kvolldmaaltijdar, ſem er þrickt hier aa Hoolum 1706. eirnig i vorum Barna-Lærdoome og hanns ymislegum Utſkijringum, hoſum vier greinilega Aviſiun um þad, ſem heyrir til Lærdoomi, um þad haaverduga Altariſins Sacramente, ſo ei er yfer þvi ad kvarta, ad þeir, ſem til Vits og Ara eru komnir, mege ei nie kunne, ſo vel i þeſſari ſem ødrum Hoſudgreinum chriſtilegs Lærdooms mentaſt til eilijfs Liifs: Enn yfer þvi er helldur ad klaga, ad margur giører midur enn hann veit. Nu

til þeſsad upporſa þaa, ad giæta ſinnar Saalar Velferdar, ſem Bordgieſter vilia verda vid DRottins JEſu Kvølldmaaltijd, lijka ſijna þeim Einfølldu nockurskonar Form, efter hveriu þeir kynnu laga ſiñ Undirbwning og Hegdan FYRer, J, og EPTer þeſſa haaverduga Sacramentis Medtekning, er þetta Kver ſamannteked og þryckt til Almennings Gagnſemda, eñ eiña hellſt þeim til andlegrar Uppbyggingar, ſem enn nu eru Børn i Chriſto, og ei hafa naad hanns fullkomnum Alldurs Maata. Hvar fyrer hier 1.) framſetiaſt nockrar Greiner, þeim til Lærdooms og Jhugunar er vilia gaanga til Altariſins. 2.) Ein hiartnæm Hugvekia, ſem þeir ſomu med allri Andagt og naakvæmri Eftirtekt leſa kuñu adur enn þeir byria ſo haavigtugt Verk; Hveria ſamann hefur tekid P. du Molin hinn yngri, Canon. Cantuar. og Kongſins Slotz-Preſtur i Englandi. 3.) Doct. Joh. Phil. Freſenii Skrifta- og Bergingar-

ar-Bœnir., hveriar vegna sijns argiæta Innihallds eru ad vort Maal wtlagdar af þeim Miogvelgiafada Guds Manni Sr. Gudmundi Hognasyni i Vestmanna-Eyum; Af hveriùm (Bœnum) sierhver, efter nakvæma Proofan sialfs sijns, kann taka þær, er hellst hlijda uppa hans Saalar Asigkomulag. Þess er Oskande, ad sierhver, sem sijna eilijfa Saalar-Velferd kjæra hefur, ydke þennann Bækling i sonnum Guds Otta, þvi þaa er þess oll Von, hann fraaskilenn Heimsins vondu Athæfi og daudlegum Verkum, innlijfest Trwarinnar Hofund og Fullkomnara DRottni vorum JEsu Christo, og verdi einn Andi med honum; Hvar til Mysktunsemdanna Fader veite einum og sierhverium Fulltinge sijns verduga heilaga Anda, i JEsu Nafni, Amen.

Fáeinar Greiner,

Sierdeilis Ungum og Fáafroodum til Jhugunar, þa þeir vilia gánga til DRottins Kvølldmáltijdar.

§ 1.

GUd, sem hefur skapad Menninna, og þeim Løgmaal giefid, efter hveriu þeir i allann og fullkomnasta Máta ætijd eru skylldiger ad lifa, hefur þañ stærsta Riett t.l ad straffa þá, er briota á moot hañs H. Løgmaali. Guds heilaga Riettlæte heimtar Løgmaalsins Yfirtrodslu-Menn under þvilijkt Straff, sem þeir af eiginn Kroptum kunna ei umflija nie afstijra.

§ 2.

Þar einginn daudlegra Manna af sijnum Kroftum kuñi fullnægia Guds stráungra Riettlæti, nie tilbærilegt forskulldad Straff ad umflija, hefur sw heilaga Guddoomsins Þrenning, einasta af skiærre og

Ometannlegre Mystkun vid fallid Mann-
kyn uppfundid þad Hiaalprædis Medal,
fyrer hvert þad kynne fridþægiast vid sinn
Skapara, so Syndenn yrdi esmaad, og
Syndarinnar Straff burttekid; Enn Fr-
idur vid Gud, Fridur Samvitskunnar og
fullkominn Farsælld utvegud, 1. Joh. 4.

§ 3.

Þetta Hiaalprædis og Fridþægingar
Medal hlaut þvilijkt vera, sem hefdi O-
endannlegann Forlijkunar Krapt, hvert
ed alviturt væri, so þad algiörlega þeckti
Fiollda og Stærd allra Synda, er Menn
drijgt hafa, drijgia og drijgia munu fraa
Fallsins Byriun til Heimsins Enda, fyr-
er hveriar þad skyllde forlijka; Hvert ed
væri aan allrar Fleckunar, so ei þyrfti bor-
ga edur lida fyrir sijnar eiginn Avirding-
ar; Er almaattugt væri, so borid giæti
allra Mannanna Synder, og utstaded
þeirra Straff; Er sann-heilagt væri, so
þad uppfyllte vora Bresti, og giordi Guds

strannga Riettlæti og Logmaali Fullnægu; Er væri Heiminum og ollum skopudum Hlutum hærra og ypparlegra, so þad, fyrir sijna Forþienustu kynni utvega syndugu Mannkyne oll þau Giæde, þad i Adam mist hafde, Ebr. 7. 16. Þetta blessada Fridþægingar Medal hlaut gieta funded til þeirra Kvala og Sorga, er Manniskiepnann hafdi bakad sier, jaa, lijda siaalfann Daudann, sem er Verdlaun Syndarinnar, Rom. 6. og þvi ei Ovidurkvæmilegt, þetta Hiaalpræđis og Fridþægingar Medal væri saman Naatturu, sem þeir, fyrer hveria þad villdreg skylldi fridþægia.

§ 4.

Þetta blessada Fridþægingar Medal, er sw önnur Persoona Guddoomsins, Drottenn vor JEsus Christus sannur Gud og sannur Madur, sem med sijnu heilaga Lijferne og Logmaalsins Uppfylling, hefur bætt og betalad fyrer vorar og alls Heimsins Synder; Sem med sinni bitru Pijnu

ka Saal og Lijkama hefur burtteked Syndena, hennar Straff og Sekt: Sem med sijnum Dauda hefur ad Velli lagt alla vora andlega Ovine; Sem fyrer sijna Sigursæla Upprisu fraa Daudum og onnur Oteliande Myskunar Verk hefur forlijkad Heiminn vid sialfann sig, og afrekad sijnum Trwudum eilijft Lijf og Saaluhialp.

§ 5.

Þetta Myskunsemdanna Afgrunn, Þesse Guds og hanns Christi Ometannlege Kiærleike, þo alldrei um̄ alla Eilijfd til Fulls utgrundadur, enn sijdur fullþackadur verde, so sem vera bæri, vill samt vor Endurlausnare vier med audmiwku med sannydrandi og þacklaatu Hiarta ætijd vidurkienn-um, enn einna hellst, Þegar vorar Synder sturla og angra Samvitskuna; Þegar Lioos vorrar Trwar vill utslockna; Þegar oss hwngrar og þyrster efter Riettlætinu; Þegar vier viliũm komast i nærkvæ-

mari Sameining vid hann; Þegar vorar Hendur Afl-vana gioraſt i þvi dagl ega Striide vid vorrar Saalar Ovine, og þegar vorar Fætur vilia ormagnaſt aa Vegum Riettlætiſins og Guds Bodorda; Þaa mun Endurminning hanns Piinu, hañs Dauda, hanns Fridþægingar og Endurlauſnar hugga oſs, ſtyrkia Trw vora, ſvala oſs med Vellyſtinganna Straumum; Þa vil hann, ſaa einaſte Madur i Nauðinne, til vor koma, kienna vorum Hendum ad beriaſt, jaa, beriaſt med og fyrer oſs, giefa oſs Sigurenn, og greida Fætur vorar fram̃ aa Veg Fridarins.

§ 6.

Og ſo einginn ſkule hier um̃ efaſt, þaa utheller hann ſiinum Anda i vor Hiortu, ſem bere Vitnisburd med vorum Anda, ad vier ſieum Guds Born, ad hañ, aaſamt Fodurnum og þeim H. Anda, vilie hiaa oſs Viſtarveru giora, jaa, hafi Yndi af þvi, ad bwa medal Mañaña Barna; Og til

ad

ad sannfæra eñ framar sijn Börn um̃ sijna Naᵃdar-rijka Jbwd og kroftuga Medverkan, giefur hann sig sialfann, sitt eiged Hölld og Blood, ad þad medtakest i þvi H. Altaris Sacramento. Hanns eiginn Ord eru hier uppa utþryckeleg Bevijsing. Þess vegna, uppa hanns Almætti, sem kann allt yfergnæfannle ar ad giora, enn vier faum skiniad, og uppa hanns Obrygdannlega Sannleika, reider sig sw lifande Trw i þessum haleita Leyndardoom:

§ 7.

Þesse Endurminning sinnar Pijnu og Dauda vill vor blessade Endurlausnare skie skule einkum og sierdeilis, þa vier medtokum þad H. Altaris Sacramentum, hvar vorar Nad-þyrstar og hungradar Saaler mettast og endurnærast af hanns H. Likama og Bloode, til Stirkingar þvi andlega Lijfe, sem J og Af Christo er. Hier verdur medtekid þad sanna Man, af Himnum ofañ komid, so þad giæfi Lijf

allri Verølldunni, ſo hver ſem riettilega af þvi etur, ſkal ei hungra ad eilijfu, Joh. 6. Hier er þad ſanna Liiffins Vatn, hver ſem hier af dreckur, hann mun ei þyrſta ad eilijfu, helldur munu af honum Straumar framfliota til eilijfs Lijfs. Hier er aa Bord borenn ſaa ſtoore Pantur vorrar Saaluhiaalpar; Hier er ſiaalfur JEſus med allre ſinne Forþienuſtu og Velgiørningum, fyrer hverium Thronarner og Magtarvolldin ſkielfaſt, fyrer hvers Haatign Cherubim og Seraphim hylia ſijnar Aſioonur, ſaa ed eingu ſijdur elſkadi oſs og burthreinſade vorar Synder med ſijnu Bloode, Ap. 1.

§ 8.

Ad þeſſu himneſka Bordhallde hier aa Jordunni eiga ei ad fetiaſt nema þeir, ſem eru HErrans JEſu ſanner Læriſveinar, hvęria af Hiarta laangar efter, ad mettaſt af ſlijkum Nægdar-Giædum Guds Huſs-Hium, ſem eru Kroſſins Chriſti Ovinir,

og

og Overdugir medtaka Lijkama og Blood DRottens, afla sier enn þijngra Dooms Afellis: So, þa slijker verda hluttakande þessara himneskꝛu Hluta, enn minnast vid sinn DRottenn af Yferdrepskap, eintoomis Vana, edur odru, sem ei sambijdur þeirre Guds Dijrdkan, sem skie a i Anda og Sannleika, verda þeir seker vid Holld og Blood Christi, og æltitast i Guds Doome sem þeir, er Blood Sattmaalans Footum troda og krossfesta Jesum ad niju. Þesshaattar Manneskiur, þar þær ei noogsamlega yfirvega þann Yfervættis Kiærleika þeirra Endurlausnare audsijnir þeim i Veiting þessa Hiaalpprædis og Saaluhiaalpar Medals, sijna hid allra stærsta Vanþacklæti, Forsgt og andvaralaust Sinnislag, sem Christnum eingann veginn hæfer, og leida þvi yfer sig Hefnd og Reidi hins alls-voldugа Domara, nema þeir snarlega fyrer sanna Ydran og Yfirboot, endurvitkest wr Diofulsins

 Snors

Snorum, i hverium þeir hafa fængadit verid.

§ 9.

Þess vegna kostgiæfir sierhvert riettskickad Guds Barn, ad þad riettilega undirbwid medtake þad H. Altaris Sacramentum efter þeirre riettu Reglu, sem fyrerfinnst i Guds opinnberada Ordi, og æ þeim Tijma, þad finnur sig mest þreingiande til andlegrar Huggunar, Hiælpar og Styrks sijnu andlega Liife, sem æn Efa optar enn skiælldnar skiedur; Enn Guds Born, sem leidast af H. Anda, hitta siælf þæ riettu Tijd ad gæanga til Guds Bords, þæ Ouñ flijannlegar Hindraner banna ecki.

§ 10.

Nu so sem Vanbrwkun þess hæaverduga Altaris Sacramentis leider, efter sig þañ stærsta Sæalar Hæaska, so verdur ollum Guds Bornum þess riettileg Brwkun Ilmur Lijffins til Lijffins og Kraptur

til eilijfrar Saluhialpar: Hvers vegna allir þeir, sem sijna eiginn Velferd kiæra hafa, bwa sig þar undir med allri Nakvæmi, og efter þeirre Naad og Krapti, sem Gud þeim wthlutar; Hvar fyrer þeir nakvæmlega proofa ſ fyrer fram, eftir Postulans Bodi, 1. Cor. 11. Og wtheimtist i stuttu Maali til þessa Ransaks þetta eftirfylgiande;

1) Ad Madur bere samann sitt undanfared Lijferne vid þad, honum er i Guds H. Orde skipad, og proofe sitt Lijferne, efter þeim andlega Skilninge Guds Bodorda: Og þar sierhver, hvern syndsamleg Siaulfs-Elska ei of-miog blindad hefur, maa medkienna, med þeim fortapada Syne: Fader! eg hefe syndgast i Himenenn og fyrer þier, etc. ſo rannsake hann

2). Hvert hann bere alvarlegt Angur og Trega fyrer drygdar Synder og Avirdingar, sem þo eru þusundfallt fleyre enn hann af veit: Hvert hann hafe alvarlegt

Hatur

Hatur og Vidbiood a ollum Syndum, einkum þeim, so sem sijnum skiædustu Ovinum, til hverra hann er hellst hneigdur eda hefur vanid sig.

3). Byriar honum ad proofa, hvert hann hefur eina lifande Trw til sijns Endurlausnara, 2. Cor. 13. 5. Hverrar vissasta Kenneteikn er Hwngur og Þorste epter Christi Riettlæte.

4). Proofe hann siñ nija Asetning, nefnelega: Hvert hañ ei einasta af Hiarta gyrnest ad koma i nær kvæmare Sameining vid þaa heilogu Guddoomsins Þrenning, helldur og sier i lage, hvert hañ hafe stadfastann Asetning ad endurbæta sitt Lijferne og daglegum Framførum taka i Otta og Elsku DRottens, asamt ollum Christeñdoomsins Digdum.

§ 11.

Þegar nu eitt Guds Barn, sem rietta Þecking hefur a sijnum Christenndoome,

Mng=

aangrast af Hiarta sinna Synda, vill faa þeirra Fyrirgiefning og inelegalaungar efter, ad komast i nakvæmare Sameining vid Gud og sinn Frelsara, og þegar þad aasetur sier, ad gaunga framveiges i Endurnijrung Lijfsnadarens; Þegar þad finur hverge Hæle nie Hugsvolun, nie nockurstadar Styrk eda Hiaalpræde nema i sijns Lausnara Forþienustu, þaa kann þvilijkt eitt Guds Barn (efter ad þad hefur jaatad sijnar Synder fyrer Gude og sijnum Saalusorgara i Skriftar-Stoolnum, hvar hann er brwkanlegur) i fullu Traúste Guds Myskunsemda og huggunarfullu Fyrerheita, ad hann vilie, ei þann fraa sier reka, er til hans kiemur, audmiwkt og sannydrande, medtaka i Kvølldmaaltijdar Sacramentenu, til Styrkingar sinnar Trwar, Holld og Blood sijns elskulijka Frelsara.

§ 12.

J og Vid Medtekning þess i aaverduga

Sacramentes ſtur eitt Guds Barn ſier fyrer Siooner:

1). Hätign og Elſku ſijns Salar Brwdguma, er þad ſo mikels virder ad giefa þvi ſinn allra heilagaſta Lijkama og Blood til Nautnar og Dryckiar.

2). Siñ eigenn Overdugleika, þar þad hefur med ſijnum Syndum ſo þrävallt modgad ſinn gooda Gud, og þeſs vegna uñed til eilijfrar Fordämingar, ef hann villde i Riettlätes Doom gánga.

3). Forþienuſtu og Fyrerboon ſijns Frelſara, ſem med ſijnu Bloode hefur hreinſad þeſs Sal af ollu Synda Kaame, burtteked þeſs Blood-Skulld, klädt þad ſijnu Riettläte, giefed þvi eitt Nafn, ſem ädra er enn Sonar eda Doottur; Sem er vor Arnadar Madur hiaa Fodurnum og lifer ätijd ad bidia fyrer oſs.

4). Þad andlega Samfielag og näkvämu Sameining þad þegar er i komed vid þaa heilogu Guddoomſins Preñing,

Þar hvilijkt eitt Guds Barn er nu orded hluttakande Gudlegrar Nattwru, 2. Pet. 1. 4. Og lifer sier nu ei framar, helld ur hvad þad lifer, þa lifer þad i Trwñe a JEsum Christum: Hvørs vegna þad i Trw og Audmykt, brennande Elsku, himneskum Fagnade og innelegasta Þacklæte wteys siinu Hiarta, so sem odru Vatne, fyrer sijnum millderijka Gude, sem þad hefur so nakvæmlega ad sier teked, og sialfum sier iñlijfad.

§ 13.

Og so sem eitt riettskickad Guds Barn vaktar sinn Foot þa þad geingur til Guds Hwss, Pred. 4. 17. Einkum og allra hellst þa þad vill miñast vid sinn blijda Lausnara i þvi Heaverduga Altaresins Sacramente; So kappkostar einnig hid sama ad vardveita sinn Gang, so sem i Guds Auglite, ei einasta þa þad geingur fra þessu DRottens Bordhallde og wr hanns Mustere, helldur og framveiges a

ollum

ollum ſijnum Vegum, i ollum ſijnum Athofnum og Fyrer-tektum, i Hujxunum Ordum og Verkum, ſo þeſs ſijdara verde ei verra hinu fyrra, helldur þad meige alla Æfe ſijdann gaanga i Liooſenu, a Veige DRottens Bodorda, vijkiande þar hverke fraa til hægre nie vinſtre Handar, helldur verkande ſijna Saaluhiaalp med ſonnum Andvara og i Otta DRottens. Hvilijk af Guds Elſku inntekinn Sæl gleymer alldrei þeim ſtooru Velgiorningum, hennar aaſtrijke Frelſare hefur henne med ſinne Forþienuſtu ætvegad, helldur hefur meſta Jñdæle ad þeinkia þar uñ, prijſa hann og þacka honum þar fyrer. Hun kaſtar allre ſinne Ahyggiu uppaa DRottenn, þvi hann mun þvi ollu vel til Vegar koma, er hana uñvardar. Hun er i Medlæte og Mootlæte, ænægd med hanns Vilia, þvi hann er henne fyrer betitu. Guds Bodord falla henne ecke þwing, þvi hennar Trw er fyrir Kiærleikañ verkande. Hun offrar ſier og ollu

ſijnu

sijnu Gude til einnrar þægelegrar Foornar, þvi hun giefur Gude hvad Guds er. Hun deyr sier enn lifer Gude, og þad þoo Lijkame og Saal i Daudanum adskiliest; Hun rijs upp i Nadar Krapte sijns uppriisna JEsu, verdur sett til hanns hægre Hlidar i Doomenum og mettast af Skodun hanns dijrdarfulla Auglites fraa einne Eilijfd til aañrar.

§ 14.

Þetta er Avoxtur riettelega tijdkadrar heilagrar DRottens Kvølldmaaltijdar og gudrækelegs Lijfernes! Æ! hvørsu ættum vier þaa af allre Alvøru, medann þar seigest enn nu, i Dag, ad snwa oss til DRottens, medann hañ er ad finna, og kalla aa hann medann hañ er naalægur; Yfirgiefa vora syndsamlegu Vegu, enn framgaanga i Guds Grandvarlegleika; Med riettskickadre Vareigd og christelegre Forsiaalne ad uñgaangast so i Heimenum ad vier verdum þoo ei af Heimenum; J sooñ-

um

um Guds Otta ad brwka af honum til sett Nadarinnar Medel, og þañig ad haga Lijferne voru, medann erum i Reynslu Skoola þeirrar striidande Kyrkiu og i Underbwninge til þeß Aꝛigkomylags og Tilstands, sem efter at kiemur og eiliiflega varer; Svo vier, ad lidnum vorum Striids-Dogum, niootande verdum þeirrar Dyrdar og Endalausa Fagnadar, til hvers vier i Ondverdu vorum skapader, til hvers vier, fallnar Mañeskiur, erum endurleyster, og til hvers vier fyrer daglega Endurnyan tilbwner verdum fyrer Lidsiñe og Aꝛtgiafer hins gooda verduga H. Anda, hver ad er Pantur vorrar Arfleifdar sem þar uppe er.

Agiæt Hugvekia,

Sem eitt Guds Barn lese og yfervege sier til Upperfunar og Andagtar adur þad geingur til Guds Bords.

I. Cor.

1. Cor. 11. v. 24.

Giøred þad i mijna Miñing.

Þetta er ad vijsu ætijd gott og tilhlijdelegt Bodord, sem vor elskuriþe Lausnare gaf sijnum Læresveinum þegar hañ innsette þad heilaga Kvølldmaaltijdar Sacrament. Sañlega hefe eg stoora Ordsøk ad hyxa til hanns, sem hyxade til mijn i sinne stærstu Angist, og ad eg þvi fremur giøre þad, sem hann hefur mier þad, til sinnar Endurmiñingar, skipad ad giøra, sökum þess hann gleymde Elsku sialfs sijns Lijfs, uppaa þad hann hyxade til mijns. Ad eg einasta villde nu vera under giefeñ hanns Skipan, hver ed wtþryckelega Skulldbyndur mig til Hlijdne, være allt oflijted. Eg vil hallda mier til hanns Elsku. Hversu var hann aa sig komenn, i þad Siñ, er hann iñsette Sacramentum sijns Lijkama og Bloods, og skipade sijnum Læresveinum (af hverra Tolu eg og er) ad giøra þetta i sijna Miñing?

ing? Æ! hañ stood reidubweñ til ad lijda sijna saaru Pijnu, og kveid nu vid i Saalu sinne, þeirre hrædelegu Angist, sem, eirne Stundu sijdar, Ordsakade þad, ad hann sveittest Bloodenu. Og þessa Angist leid hann vegna vor. Vor vegna gieck hann wt ad bera þaa Forsmaanarlegu Kroßens Byrde. Og uppaa þad ad hann giæfe oß alltijd ad komast vid þar af, liet hann oß epter ævarande Miñing sijns Dauda i sijnum Ordum og Giørdum, lijka og þeirrar Nytsemdar, sem vier þar af faaum; Somuleides þaa Orsok, er kom honum til sinnar Pijnu, nefnelega: Sijna oendanlegu Elsku.

Hann blessade Brauded og Kaleikenn, nefnde þau sinn Lijkama og Blood, afmaalade oß, med þvi brotna Braude, Pijnu sijns Lijkama, og med þvi æfkeinktá Vijne, Uthellingu sijns Bloods, og giefur oß bæde Merkenn, og þaa fyrermyndudu Hlutena, hvert med ødru, og giorer

so

so alla trwada Samsitiendur ad saŭarlegum Samorsum Velgiorninga sinnar Pijnu, eins og þeir hefdu siaalfer, i eigenn Persoenu, lided. Haŭ endurnærer þaa med þessare andlegu Fædu og Dryck, til þess andlega og eilijfa Lijfsins; Giører þaa ad einum Lijkama og einum Anda, fyrer þeirra Saaluhiaalpara, hvern þeir medtaka, og giefur þeim Pant Guds Saattmaala og Fridþægingar vid hann.

Hver skyllde ei forundra sig yfir hanns undrunarlegu Elsku og Hugprijde, ad hann villde þad vier skylldum þeinkia uŭ allt þetta, þaa er hann þoo hafde þaŭ hrædslega Dauda fyrer Augunum, og ætlade under þaa Omælanlega þwngu Byrde Guds Reide, er sokum allrar Veralldarinnar Synda var aaliktud? Eŭ hier med villde hann giefa oss ad þeckia, þad hann eigeŭlega kom til þess Verks i Heiminn, og haŭ þess vegna gieck aa moote Daudanum af stoorre Epterlaungan, ad hann giæfe siŭ Lijkama og Blood til Sy-

nda-Offurs fyrer oss. Þvi þesse Eingietne Son, þaa er hann giórde opeñberann siñ sijdarsta Vilia, og under sinn Dauda kvaddi oss, talar vidlijka so sem a þennañ Hatt til vor: Mijner Viner! Eg fer burt, ad drecka Reide-Kaleik Guds, enn eg giore þad til þess, ad þier faaed ad drecka Heilsunnar Kaleik. Siaaed! hann er hier, eg tek til mijn Beiskiuna, til þess ad eg skilie epter Sætleikañ handa ydur. Krossenn færer mier Daudann, eñ ydur Lijfed. Eg fer burt, ad mitt Blood wthellest, og ad þier mættud alltijd nioota þess Avaxtar, þaa befala eg ydur, ad þier alla Tijma skulud þess soleidis minnast, nefnelega: So opt þier eted þetta Brauð, og drecked af þessum Kaleik, þaa skulud þier kuñgiora minn Dauda; Og so opt sem þier þad sama siaaed, skulu þier lijka giæta þess, ad þier þeinked uñ minn Lijkama og Blood, og under eins uñ þann Kiærleika, sem sterkare er enn Daudenn, og hver honum hef-

ur offrad, ad wtvega ydur Frid vid Gud. Medtaked þau, og vered fullvisser, ad þesse wtvortis Medol, er þier etid og dreckid, eru so vel ydar eigenn, sem mitt Hollð og Blood, og allur Avoxtur mijns Dauda. Fared vel, Daudenn kallar mig, niooted Avaxtar mijns Dauda, og miñest mijn.

Nu verd eg til Bords DRottens openberlega, og af honum sialfum, bodeñ, og sw Fæda og sa Dryckur sem hann giefur mier, er hann sialfur. O þu Oendanlege Kiærleike! Forundrunarlege Kraptur! sem umbreiter Dauda mijns Saalu-hiaalpara til Konunglegrar Maaltijdar, og hanns Kvediu, þat er hann var tilbweñ ad deya,, til eins gledelegs Giesta-Bods. Æ! hver mun giefa mier Þanka og Elsku þaa, er so hærre og furdanlegre Elsku sambioode. Hvad Þankana æhrærer, þaa leitar þu þeirra forgiefens, Saala mijn, jafnvel þoott þu hefder Vitsku Einglaña. J Afgruñ þessarar gudlegu Elsku ad iñ-

 skign-

ſkignaſt, ſkiemta eirneñ Einglarner ſier med; Og med þvi Poſtuliñ, 1. Pet. 1. 12. ſeiger ad þær ſlijkt gledie, giefur hañ þad ad ſkilia, ad þeir giete þad ei giort, jafnvel þoott þeir brwke þar til Krapt og Andakt þeirra ſkiæru Augna, ſem af Guds Byrte eru upplijſt. Eñ þad er Tilhneiging vorrar Elſku epterlæted, ad hun giete hærra floged, eñ vorer Þænkar, og þad er henne leift, ef þad være mogulegt, ad hafa ſo kiærann þennañ ſtoera Sæluhiælpara, ſem hann elſkar oſs; Þviad i þeſſum Hlutum meigum vier dyrfaſt, ad hefia oſs yfer vort Megn fram: Jæ, eg kieppeſt vid ad elſka Gud meir enn eg giet; Enn af þvi eg giet ei giefed hønum meir eñ ſiælfann mig, æ! hverſu feigenn vil eg giefa ſiælfann mig allañ og olldunges mijnum Sæluhiælpara, þviad hañ hefur giefed mier ſig, allañ og olldunges: Ad vilia giøra þetta er alls til oſlijted, eg hlijt ad auglijſa þad i Verkunum. Af þvi hann hefur innboded mier, ad brwka Brauded

Lijffins og Kaleik minnar Saaluhiaalpar, þaa tek eg feigens Hende vid þeim, og afhende mig so hönum, er þvilijkt afhender mier.

Eñ hvert fer eg ? Laatum oss standa lijted vid, Saala mijn, og riettelega yfirvega hvad eg medtek, og hvad eg afhende. Eg fer ad medtaka Lijkama og Blood Guds Sonar, og hann sialfañ, allañ og olldunges. Eñ hefe eg vel athugad, ad hver sem hann etur og dreckur Overdugur, hañ etur og dreckur sialfum sier Doom? Eg fer ad stadnæmast fyrer hanns Naalægd, og ad giefa mig hönum i Walld; Enn hefe eg þad vel yfirvegad, hvad eg tilbijd hönum, og hvert þad sie illt eda gott, sem eg af-hende hönum: Æ! hversu em eg, ad eg þore ad nalægiast Bord DRottens ? Af hvad morgum Syndum em eg fleckadur ? Hvad marg opt hefe eg yfertroded hanns Bod ? Hvad opt hefe eg misbrwkad hanns Naad ? Hefe eg ecke laated Hiegooma þessarar Veralldar lei-

da mig afvega? Hefur Verølldinn eingum Hluta mijns Hiarta burtu stoled, sem Gude alleina tilheyrde? Hefe eg ecke med minne jardneskre Umhyggiu og Angur-Værd hondlad ar moote hanns Elsku og Forsioon? Hefe eg ecke reidt mig uppaa stundlega Hiælp, þegar eg ætte olldunges ad vera Ugglaus um hanns Vijsdoom og Giædsku? Hvada Packlæte hefe eg honum audsynt fyrer hañs oteliande bæde himnesk og jardnesk Giæde? Hefe eg ecke og so fordiarfad Brwkan þeirra jardnesku, i þvi eg hefe brwkad þau fyrer sialfsann mig til ad draga mijna Þanka og Tilhneigingar fraa þeim himnesku? Hefe eg lifad eins og framande, edur Utlendingur Veralldarennar, og sem Borgare Himinsins? Og hefi eg ecke meir mædt mig fyrer þeirre Fædu sem forgeingeleg er, eñ þeirre sem bliifur til þess eilijfa Lijfsins? Hvad morg Umsvif Hiegoomlegra Þanka fordiarfa Andakt minna Bæna, og mijna Efterteckt i Aheyrn Guds heilogu

Orda?

Orda? Hefur mijn Trw alldrei efast um̃ hanns heilogu Fyrerheit? Hefe eg laated mier til Hiarta ganga Armædu hanns Kyrkiu og Vanhelgan hanns heilaga Nafns, þa þad hefur lastad vered, og þess Saũleike fleckadur? Hefe eg vered þolennmoodur, goodgiarn og elskurijkur vid min̄ Naunga? Eda hefe eg mig sialfviliugan̄ og med reidubwnu Hiarta giefed til goodra Verka? Hefe eg Kross og Mootlætingar, med hverium Gud vitiar mijn, med Audmiykt um̃bored, eda hefs eg minn Vilia liwflega lagt under hanns Vilia?

. Æ! þegar eg hugxa um̃ þad vonda, sem eg hefe driigt, og þa skylldugu Undergiefne, sem eg hefe forsoomad, þa hroopar þad eina Afgrun̄ til hins an̄ars, so eg fæ þad ei allt afbored, og mitt Hiarta skam̃ast siin þar vid. O þu balstijruga Holld! O þu nauduga Nattura Gude ad þioona; enn viliug til Veralldaren̄ar Þioonustu! O þu Daudans Liikame, er gior-

er Andann undergiefeñ Logmaale Syndareñar: Hvad ærkaflegt Lijf hefur þu enn nu i mier! Og hvad ſkamfullur og æingraadur em eg, ad epter ſo margfalldar Velgiorder mlins Guds, og epter ſo længſamlega Undervijſun i Skoola hanns heilaga Ords og hanns Anda, er eñ þær ſo miked epter i mier af mi9ne nætturlegu Spillingu.

Enn þeſſe Blygdan og Hrygd, giefa mier Ordſok ad vona, og eg tek til ad reyſa mig upp, þviad eg em nidurſleigeñ. Hvi-ad, ef eg ecke heyrde DRottne til, og ef eg elſkade hann ecke, ſo ydrade mig þeſs ecke, ad eg hefde ſtyggt hann; Og ef hann hefde mig ecke elſkad ad Fyrrabragde, elſkade eg hann ecke, hvar fyrer ſkyllda eg þvi fyrer ſaker mijns Overdugleika, burtſnwa mier fraa Borde DRotteñs? Þeſſe Overdugleike rekur einaſta epter mier, ad koma hijngad, uppa þad eg mætte verda verdugur þar til. Ef eingeñ Madur feinge verduglega neytt Lijkama og Bloods DRott-

DRottens, nema sa sem være þar til vre-dugur, so findest eingenn Madur i Ver-olldunne verdugur | til þessarar Samein-ingar: Enn þeir einer hafa sañarlega Sameining i Lijkama og Bloode DR-ottens, sem þeckia og vidurkieña sinn O-verdugleik, og þeir ed klaga þar yfir, og af þvi þeir finna eingañ Verdugleik i hiaa siálfum sier, leita þeir med Hwngre og Þorsta, epter Riettlætenu (hvar iñe sw sanna Trw ek falenn,) ad sijnum Verd-ugleika, i hiaa þessare heilögu Maaltijd. Þad þocknadest hönum, ad biooda, i Eyterlijkingu Gudspiallsins, hölltum og blindum til sijns Bords, ad aavijsa þar med, ad Yfirfliootanlegleike hanns Naad-ar hafe komest vid vegna vors Veikleika. Af þvi eg hefe eckert Riettlæte, er mier þvi meire Þorf aa ad fara til hanns, sem hef-ur Riettlæte Afgaangs, og ad graatbæna hann, ad hann villde klæda mig med sijnu Riettlæte. Til hvers skyllde Christur ha-falided, ef ad vier riettlaater værum?

Kyñe hann ad hafa lided fyrer vorar Synnder, ef vier hefdum syndlauser vered? Og seiger hann ecke til allra saññydrande Syndara, under Persoonu sinna Postula, þar er hañ rietteað þeim Kaleikenn: Drecked aller þar af, þvi þetta er mitt Blood, Blood þess Nya Testamentes, hvert ed fyrer marga wthellest, til Fyrergiefningar Syndanna. Þad er satt, ad Syndareñ fær ei stadest fyrer DRottne; Hver mun fa stadest nær ed hann openberast, Mal. 3. Eñ i þessum Stad talar hann uñ ad fa stadest fyrer hanns Riettlætes Thron. Þar a eg, hier nalægur, ecke ad opeñberast: Fyrer þetta Sacramentum verd eg iñbodenn fyrer hanns Nadar-Thron, til Maaltijdar Yfirgnæfanlegleika hañs Myskunar; Þar verd eg, epter þad eg er iklæddur Brwdkaups-Klæde hanns Sonar Forþienustu', ecke skielfdur, ad byrtast fyrer Riettlæte Fodursins. Komed til miin aller (seiger hann) sem Ervided og Þwnga erud

erud hladner, eg vil ydur endurnæra, Matth. 11. O þad veglega Tilbod! Og hver er sa sem oss so inbijdur? Hann sem hefur vora Siukdooma bored, og vorum Ranglætingum a sig hladed, Es. 53. Og so giorer hann vora Byrde lietta, og ber hana fyrer oss.

Þier Ervidande og Þwnga hlodnu Saaler, hverra Samvitskur ad andvarpa under Byrde Syndaña, komed, laatum oss fara af Stad, laatum oss fara af Stad, og fagnande leggia vora Byrde uppa hann; hañ skipar þad, hañ hefur oss til þess innboded; Þad er eingenn of stoor Byrde fyrer hanns Guddoomlega Almætte. Eingeñ Synd er so stoor, ad hana ecke yfirgnæfe Mykelegleike hanns Elsku. Komum og laatum oss frialslega gaanga til hanns, þvi hann er Uppreisn þeirra sem nidurþryckter eru, Endurnæring Ormæddra, Frelse Faangadra, Arnadar-Madur sañ-ydrande Syndara, hvers vegna þeir odlast Fyrergiefning,

i þvi, ad hann klæder þær med sijnu eigenn Riettlæte. Komium, lætum oss fara af Stad, lætum oss med Fognude gaanga nær til Nædar-Stoolsens, uppæ þad ad vier ødlunst Myskunseme, og finnum Nææd æ þeim Tiima, þaa oss er Hiælpar Þørf, Ebr. 4. v. 16. Lætum oss i þessum heilogum Þaunkum þængad fara, til ad neyta þerrar Fædu er hann bijdur oss vid sitt Bord.

Eg sie nu einn Riett standa þar æ, sem er þad Lambid Guds, er ber Veralldarinnar Synder; Enn þesse Riettur hefur i sier alla Gnægd og Fiollda Vellystinga Guds Hwss; Umfram allt finn eg þar Lækning minnar Neydar, nefnilega: Fyrirgiefaing minna Synda, efter Rijkdoomi hanns Nædar, þvi Blooded JEsu Christi hreinsar oss af allri Synd, 1. Joh. 1. v. 7. Þa mier eru nu mijnar Synder fyrergiefnar, og mijn Sææl er riettlætt vordinn, hvada Nææd, hvada Vegsemd ødlast eg þa ecke þess vegna? Gud verdur minn Fa-

der;

der; Hañs Sonur minn Brooder; hañs Andemitt Lijf; Hanns Himnarijke mitt Erfda=Gotz. Og Gud giefur mier nu vid sitt Bord, Pant þeirrar eilijfu Maaltijdar, þar hefi eg tilbwjnn Samastad i hañs himnesku Vegsemd. Hañ nærer mig nu i þeirre heilogu Kvolldmaaltijd, med þeirre somu Fædu og Dryck, sem eg verd þar uppe medfæddur eilijflega. Hier tekur mig Sonur Guds sier fyrer Brwde og verdur eitt Holld med mier. Þvi þaa er hann giefur mier sinn Lijkama, Jñuijfar hañ mier sioalfañ sig fyrer Trwna, so hañ og eg erum ei fremur tvo, helldur eitt Holld. O! Hvad Ununarsamlegt og Ypparlegt Gestabod, hvar Gud giefur mier til Fædu sioalfann sig, og eg sie og smacka, þad ad DRottinn er Vingiarnlegur. O þu Lijf minnar Saalar! O þu sæti Forsineckur Giædanna Guds Hwss og Straumahanns Velldstinga! Æ! hverfu skal eg endurgialda DRottni, allar hanns Velgiorder sem hann audsijner mier.

Nu mijn Saal, hier uppaa maattu þeinkis

jnkia riett alvarlega: Þu hefur Þaú Giœdi yfirvegad, sem Þier eru giefinn vid Bord DRottins; Enn hefur Þu og so vel yfirvegad Þaa Skyldu, sem Þier verdur uppaalogd vegna Þessarar Samteningar: Hafdu gooda Gaat a sialfri Þier, og dyrfstu ecki ad koma hijngad, og ad medtaka Þaa Velgiordninga, aadur fyrr enn Þu hefur Þig tilreidt, ad ündirgaangast alla Þa Skylldu, sem Þeir Skulldbinda Þig til. Siaa! Christur ad sonnu giefur mier sig, enn med Þeim Skilmaala, ad eg giefi mig honum aptur. Hann giefur mier siñ Lijkama og Blood, uppaa Þad, ad eg medtake hann med Trwnne; Enn Þad hlijtur ad skie med Þeirri Trw, sem hreinsar Hiartad, og verkande er fyrer Kiærleikann; Annars er Þad einginn Trw, helldur toomur Þootti: Hañ giefur mier sig til Fœdu; Enn til Þess, ad eg endurnijadur verdi til eins betra Lijfernis: Hañ innplantar mig sialfum sier; Enn til Þess, ad eg færi Avoxtu, Þaa er verduger sieu Þess Tries, sem mig

mig ber. Eg em Vijn-Tried (ſagdi hañ) Þier erud Greinirnar; Hvor i mier blijf-ur og eg i hönum, færir mikiñ Avoxt, Joh. 15.5. Hañ giorir mig einn Likama med ſier, enn uppa þad, ad eg liſe af hañs Lijſi, og hanns Footſporum efterfylae. Eg kiem til ad taka a mooti Velg:orningum hañs Pijnu: Eñ hiñ heilagi Petur, hañs Poſtule, ſeger, ad Chriſtur hafi lidid fyrir oſs, og oſs Efturdæmi efterlaated, ad vier ſkylldum hañs Footſporum efterfilgia, hver ed einga Synd g:ordi, og einaiñ Svik eru fundinn i hanns Munne. Chriſtur fædir mig hier og alla adra ſijna Lime yfer Hofud, med einſl:gs Braude, Braude ſijns Likama, uppa þad ad vier aller verdum einn Lykame, a hverium hañ er ſialfur Hofuded. Þeſs vegna hliit eg ad koma til Sacramentis Kiærleikans med Kiærleiksfullu Giede, og þa eg hefi ſamteingt mig, med þeſſu endlega Bande, Chriſto og hanns Kyrkiu, hliit eg, þad efter er, ad aſtunda, þad eg ſiae honum aan

Yfirtrodslu, med Ofolsudum Kiærleika, hallded.

Þetta Sacramentum er Innsigli Þess Sattmaala, sem Gudi hefur Þocknast ad binda vid mig : Þar eg er nu inngeinginn so veglegann Sattmaala, hliit eg ad vera forhugsadur fyrer Þvi, hvorninn eg fæe hanns Sattmaala vel efter lifad. O! Þvi eru eki Augu miins Skilnings nooglega upplijst, ad fa gripid Ypparlegleik Þeirrar Fridþægingar, sem mier verdur giord i Þeirre heilögu Kvolldmaaltiid? og Þvi verdur mitt Hiarta ei nooglega lifandi fundid, ad kannast, riett-hiartannlega, vid Þennann Sattmaala! Sem er, ad Þesse Lijkami og Þetta Blood Christi, sem mier verda wtdeild aa Þessu heilaga Bordi, eru Lausnar Gialld minnar Endurlausnar, og ad eg (Þar eg er frii wtkeyptur med so diirmætu Lausnar-Giallde) heyre mier ecke siaalfum til, helldur Christo, sem mig hefur keypt sier ad Þioona: Þar fyrer, aadur eñ eg fer af Stad, ad medtaka Þeñ-

ann

ann Lijkama og þetta Blood, hliit eg mig med þessum Jhervegunum ad tilreida.

Eg ser af Stad Lausnar-Gialldeb ad medtaka, sem Sonur Guds hefur betalad fyrer miinar Synder. Ef eg tek til miin þennann Betaling, þaa hliit eg i sama Siñ, ad afhenda honum þad sem hann hefur keypt, og mig alldungis ad giefa i hanns Hendur, af hiartannlegri Elsku og naakvæmri Hliidni: An þess gietur ei Kaupid halldist og Saattmaalinn er i eingu Gylldi. Þvi ad vilia nioota þess Verds, sem hann hefur lagt wt fyrer miina Saaluhiaalp, aan þess ad afhenda honum þad, sem hann hefur keypt, væri so mikid, sem ad vilia hallda inni bædi Voruñi og Andvirdinu; Þad væri so mikid, sem ad styggja og til Reidi reita DRottenn JEsum, til ad taka aptur til siin sinn Lijkama og Blod, þar ed vier vilium ei, i Umskiftum, giefa honum aptur vorn Lijkama og Anda, sem honum tilheyra. Skyllda eg þora ad neita honum uñ so lijtinn Hlut, þar eg

med-

medtek so mikid af honum? Og skyllda eg ecki lætá Medaumkvan Guds hræra mig til ad upp-offra honum miinum Lijkama, til eins lifande, heilags og Gude þægilegs Offurs, sem er miin skynsamleg Guds Pionusta? Vissulega er þad fyrir mig ein skynsamleg Guds Pionusta, ad upp-offra mig honum, sem sier hefur upp-offrad fyrer mig; Og þar ed hann giefur mier Reykelse sinnar Forþienustu, so er þad, ad minnsta Kosti, miin tilhlijdileg Skyllda, ad eg leggi til Ellds minnar Ástar, uppa þad, ad Reykelsis Ilmur, Ellds Elskunnar og Lossaungvanna, uppstiige allt til Himins, og giore alla mijna Umgeingne ad sætum Ilm fyrer honum.

Þar ed Christur er dainn fyrer mig, þa er þad tilhlijdelegt, ad eg og deye fyrer hann, og deyde i mier þann syndsamlega gamla Manninn, hver ed hefur vered Orsok til Dauda mijns Saaluhialpara: Hann hefur elskad mig, þa eg, ad Nattúrunne til, var i Ovinattu vid hañ; Þess vegna

vegna vil eg læra af honum, ad elska mijna Ovine; Hann hefur mier Þusund Pund uppgiefid, þvi at eg nu og, mijnum Samþionn, sem er mier um̃ Hundrad Peninga skylldugur, ad giefa þar kvitta, og eins og hann uppgiefur mier Otelianlega margar Skullder, so at eg þad sama ad giora vid minn Naunga. Hann var sijnum Fodur hlijdinn allt til Krossins Dauda; Þvi maa mier ei afþvngt sijnast fyrir mijna Hlijdne, þo tt eg ætti eg, allt til Blods, ad mootstanda Freistingunum. Med einu Ordi: Eins sem eg medtek Christum at hanns Bordi, fyrer minn Saaluhiaalpara, so Skulldbind eg mig, um̃ leid, ad medtaka hann fyrer minn HErra og Fyrirmyndan mijns Fram̃ferdis.

Þa eg er so at mig kominn, verd eg hugbraustur, ad nalgast hans̃ Bord. Mijn Saal! gledst þu i þijnum Saaluhiaalpara: Medtaktu hanns Saaluhiaalp; Um̃fadma þu hann sialfann; Medtaktu Lijfed i hanns Dauda; Heilsu og Lækning i hans̃

Undum; Latum oss sia og smacka hvad vingiarnlegur DRottinn er, vel sie þeim, er a hann treysta, Psal. 34. Miñ DRottiñ JEsus hefur skipt umm vid mig; Hañ hefur tekid mijnar Syndir uppa sig, og klædt mig med sijnu Riettlæti. Sa stori Saaluhiaalpari hefur atvegad mier Frid vid Gud: Hañ hefur mig endurleyst fra eilijfum Dauda: Hann hefur giefid mier Arfskipte Heilagra i Lioosinu; Hañ hefur mier sialfann sig til Erfda giefid; Þetta er minn Fognudur, þetta er minn Styrkleiki, þetta er mitt Lijf. Eg fer þvi af Stad, til hañs, med breñandi Akiefd, hann ad medtaka, og mig hønum, umm Leid, ad giefa. J Einu Ordi:

Miñ Vinur er miñ, og eg ein hañs, eg helld hønum, og vil hønum ecke sleppa: Hverki Daudi nie Lijf skal gieta skilid mig vid hañ.

Skrifta og Bergingar-Bænir.

I. Bænir til Undirbwningsg Drottins Kvølldmaaltijdar.

I. Bæn, fyrer þañ Mañ, sem eñ nu lifer i drottnandi Syndum, og þorir þvi ecki ad gaanga til Altaris, eñ laangar þo til ad uñvendast.

NAmaattuge Eilijfe Gud! Nu dyrfist þinn Ovinur ad tala vid þig, Eg hefe hijngad til verid þinn Ovinur, enn Neydinn rekur eftir mier ad leita Naadar hiaa þier, Eg er holldlega sinnadur, og þad er Fiandskapur i giegn þier; Mitt spillta Hiarta hefur fest sig med Lyst vid Syndina og samþycker hennar Aegglan. Syndinn drottnar yfer mier, þar fyrer er eg Diofulsins Þioon, þessi Tyrañi hefur minn Vilia til Faanga tekid, og hr-

iss-

iffad mijna Sælar og Lijkama Krafta til Syndariñar, eg hefe þioonad honum med Lyst, og þannig steypt mier viliandi i Forðiorfunina. O þu eilijfa Vera! Eg er þijn Skiepna, og ætti ad þioona þier, enn eg hefi sett mig upp a mooti þier, med því eg hef af Þvermoodsku yfertroded þijn heilegu Bodord; O JEsu! þu eilijfe Guds Sonur! þu hefur keypt mig med þijnu Bloodi, eñ eg hefi ecki viliad vera þiin Eign, helldur ofursellt mig þiinum Ovin til Eignar; O þu H. Ande! Eg hefe forsmaad allt þitt Naadar-Verk, og sett mig a mooti þiinum Verkunum, minn Skilningur er blindur og formyrkvadur af mørgum svikfamlegum Meiningum, minn Vilie er mz øllu raangsnwinn, hañ hatar þad Gooda, og elskar hid Vonda. Miinar Gyrnder eru sem Bylgiur i Okyrrum Sioo, þær kasta mier faraadum hiingad og þangad i syndsamlegar Gyrnder; allt mitt Lijferne er saurgad af Hiegooma og Heimsku, miin Trw er daud, og miin Guds Þioon-

usta er syndsamleg: Naadiñe, sem þu gafst mier i þeirre H. Skijrn, hef eg tapad med Asetnings Syndum; Nær sem eg hef under Syndarinnar Valldi geingid til þeirrar H. Kvolldmaaltijdar, hef eg neitt hennar mier til þvi stærra Dooms-Afellis og Fordæmingar. Enn so eg ecki safni framar yfir mig þinne riettvijsri Reidi, vil eg giegna þinne Vidvorun, og ecke dyrfast ad naalgast þitt Naadar-Bord medann eg er Oumvendtur, enn hvad maa þad hiaalpa mier ad faa ad sonnu umflwid þwngann Doom, med þvi ad hallda mier þar fraa, og vera þo Fordæmingarinnar Barn, ef eg ei umvendist af Hiarta? hvad gagnar þad mier, ad vera sem Lijkþraar Madur, wteluktur fraa þinna Barna Samkvæmi, og faa ecke helldur enn saurugur Hundur, ad nioota þijns Helgidooms, og wtelykiast so fraa þinni Naad ad eilijfu, faai eg ecki annad Sinnislag? Æ minn Gud! myskuna þig yfir mig, og gief mier þijna Naad til þess, ad mitt vonda Hiarta umvendist;

Þu veitst þad vel, ad eg giet ecki siælfur umvendt mier, þar fyrer snw þu mier DRottinn, þa verdur mier snwid; Læt mig med lifandi Vidurkienningu jæta minna Synda Fordiorfun; Verka i mier gudlega Hrygd, ad mig af Hiarta ængri miinar Syndir, ad eg af riettri Alvøru hati þær, og fæi mig lausann slitid af þeirra Bondum; Kienn mier i Trwnni ad þeckia JEsum fyrer minn Frelsara, so eg fæe Fyrergiefning fyrer hanns Forþienustu Sakir; Burttak wr miinu Hiarta þad holldlega Sinni, og allann Fiandskap, sem er mooti þier og þiinum Vilia, og tilreid þad þier til Bwstadar. O JEsu! vijk ecki fræ mier, kny so leinge æ mitt illa Hiarta og læt þad ei Roo hafa, helldur verka trwlega vid þad fyrir Kraft þiins Anda, þængad til þu fær þar inngeingid, og Kvølldverd med mier hallded og eg mz þier, uppæ þad, ad eg strax, jæ, nu strax minn DRottinn JEsu, megi læta siæ mig, medal þinna verdugu Giesta vid

þitt

þitt Bord, og neyta þar þiins Liikama og Bloods i þvi heilaga Sacramente mier til Sáluhiálpar; Æ! forláť mier þad, ad eg hefe Overdugur hijngad til neytt þinnar Kiærleiks Maaltijdar, og tilreid mig fyrir þijna Nád þar til, ad eg hiedan af sie þiñ verdugur Bord-Giestur. Vardveit mig framvegis frá øllum drottnandi Syndum, og gief mier Nád til ad vaka, so eg alldrei framar samþyckest þeirra Tilteigingum, helldur giefi H. Anda Rúm, ad hann fáe fullgiort sijna Nádar-Verkan til minnar Umvendunar. Minnst á þad, ó Drottinn JEsu, ad þu ert einnig dáinn fyrir mig bølvada Skiepnu, og bænheyr mig fyrir þijns Dauda Sakir, Amen.

2. Bæn fyrer þañ Mañ, sem fyrir Guds undanngángandi Nád, er uppvakinn af sijnum Synda-Svefni, og hefur feingid Krapt til ad íhuga sinar Sálar Asigkomulag, og bidia uñ Nád.

MInn Gud! Hvar er eg? Hvert hleip eg tijndur Saudur i mijnum Syndum?

Æ hverſu leinge, og hvad laangt hef eg hlauped burt fraa mijnum gooda Hyrder? Minn truſaſti Hyrder, eg merke þad þu ert mier nalægur, eg hleyp aldeilis villtur i miinum drottnandi Syndum i mijna eiginn Fordiorfun, enn þu kiemur i Beginn fyrir mig, fullur af Myſkunſemi. O hverſu hef eg villtur ordid ſijdann eg forliet þig! Hverſu kalldt, daudt og tilfinningarlauſt hefur mitt Hiarta verid? Enn nu er þad fullt af Oroosemi, og Skielfing hefur yfirfallid mig, ſem þreingt hefur ſier giegnum miina Saalu; Hvada Þrumu-Elldur er þad, ſem geingur i giegnum mitt Hiarta? Hvada Fiolldi Slaga er þad, til hverra minn Andi finnur? O JEſu! Þad er Geyſle af þiinu Lioosi, og þad eru Sløg af þinni Hendi; þu villt laata mig endurvitkaſt og komaſt wr Dioſulſins Snørum, þu leitar ad þiinum glatada Saud, og villt afturkalla hann fraa Glotuninni; Æ! DRottinn, eg ſkamaſt miin fyrer alla mijna Afbrygdi; ſkal eg voga aftur ad koma, þa

heyr

heyr þu mijna hroopandi Rauſt. Eg þori þad þo, þvi þar fyrir kallar þu a mig, ad eg a ad koma; Æ minn JEſu, aliit mig i Raad, Minn goode Hyrder, ſia til þijns Saudar i hanns Eymd, Sia hverſu forvlarfadur minn Skilningur er, hverſu umſnwinn og fraſnwinn minn Vilie er, hverſu villtar mijnar Gyrnder eru, og hverſu ſærd mijn Samviſka er: Hialper þu mier ecki, þa er eg fortapadur. Æ hallt aſram med þijn Elſku-Slog, þar til þu hefur frelſad mig, og vijk ecki fra þijnum Saud, þanngad til þu fær tekid mig hier a Herdar og borid til Hiardarinnar: Eg fell hier til Foota, ſundurknoſa mitt harda Hiarta og beyg mitt þvermoodſkufulla Sinni, ſo eg alvarlega umvendiſt: Hreinſa mig ſo minn JEſu med þijnu Bloodi, þvi eg veit þu ert kroſſfeſtur Heiminum og mier til gooda. Amen.

3. Bæn fyrer þann Syndara, ſem tekinn er til ad ſa lifandi Þecking a ſinni ſyndſamlegu Spillingu.

Æ Gud, Hvad sie eg? Er þad mogulegt ad Hiartad gieti verid so fordiarfad? Eg em saa stærsti Syndari, eg horfi aa eitt Diwpid hier, annad þar, eg stend forrog skielfist fyrer sialfum mier, mijn Hiartans Uppaafinding og Eftirlaangan er vond, allt i fraa Barndoomi. O hversu stoor er mijn Spilling! Siaa, miñ Gud, af syndugu Sædi er eg fæddur, og i Synðinni took mijn Mooder vid mier: Hier ligg eg maattlaus fyrer þijnum Footum, daudur fraa ollu goodu, so diwpt er eg nidursockinn i Syndina og fallinn miog fraa þier, ad eg giet ecki elskad mijna Saaluhialp, ockad nie leitad hennar af eiginn Kroptum, helldur þar þvert aa mooti med List flijte mier i mijna Fordiorfun. O Synd, Synd! hversu illa hefur þu farid med mig? Guds Mind hefur þu rænt mig, og giort mig Dioflinum lijkann; Æ minn Gud, Eg maa jaata mig sekann i ollum Syndum, þvi Sædid til allskonar Yfirtrodslu liggur i mijnu Hiarta. O minn Gud, hv-

erſu kroſt er i miñi Saaln af Oodygdum, Skyllda eg telia þær, væru þær fleyri enn Sandurinn i Sioonum; Eg ſkielfeſt ſo eg titra af Otta: O þu bølvada Synda Lyſt, ſem formyrkvad hefur minn Skilning, rænt mig mijnu Frelſi, bundid minn Vilia, og ſaurgad allar mijnar Tilhneygingar og Gyrnder, og uppfyllt þær af Dioful-ſins Verkum: O hverſu margt gott hefi eg forſoomad, hverſu margt Vondt hefi eg framid, i Þaunkum, Lææde, Ordum og Verkum med øllum Kroftum, Skilning-ar-Vitum og Limum. Bølvada Synd, þu hefur ſteypt mier i Bølvanina, og leidt yfir mig Reidi hins Almaattuga, ſem añ-ad Stormvidre. Riettvijſe og vandlaati Gud, hvar fyrer ſundurmer þu eki þvi-lijkann Orm, ſem hier liggur fyrir þier i ſo ſtoorri Syndanna Svivirdingu? Hvar fyrer ſundurknoſar þu ecki þvilijka Skiep-nu, ſem Bølvanena hefur forþienad, ſem hier liggur fyrir þier; og ſo leingi og ſo opt og ſo mikid hefur ſyndgad aa mooti ſijnum

 Skap-

Skapara? Hvar fyrer hefur þu ecki fyrer laungu steypt mier so Ogudlegum ofann i Helviiti? Enn þu ert nædugur og mysk-unsamur og þoliñmodur og mikillrar Giæsku, og hefur ecki þocknan a Dauda hinns Ogudlega, helldur ad hann snwe sier og life. Þess vegna hefur þu sendt þinn Son i Heiminn, ad hann skyllde medtaka Syndarana. Þu hefur eirnig, O DROttinn JEsu, wtgiefid þitt Blood fyrer mig; Æ! Þaa flij eg til þinnar Nádar, þvi einginn giet hiaalpad mier, utañ þu allein a; Eg ligg diwpt nidursockeñ i Bolvun areñar og Syndareñar Saurende, eg verd med eingu þadañ uppdreigiñ utann þinnar Elsku-Bodum; Mitt Hiarta er alldeilis fordiarfad, og einginn fær þvi umbreitt, nema þu: Æ! skapa þu i mier niitt hreint Hiarta, og gief mier nijann vissann Anda, Vertu minn Læknir, sem giorer mig heilbrygdann, og vernda mig, ad eg ecke stijnge mier undann þinne Lækningu, þaangad til eg er fullkomlega heill ordenn, riettilega umvendtur, og alldeilis inn-

kominn i þijna Raad. O minn JEsu! heyr þu Raustena mijns Hroops, og mijnar diwpu Andvarpaner, wt af minne stooru Fordiorfun, fyrer þinnar Forþienustu Saker, Amen.

4. Bæn, fyrer þann Mann, sem staddur er i Gudlegre Hrygd, og Ottasleiginn uñ þad hañ faae ei Huggun.

HVar fyrer hryggest þu, mijn Saal! og ert so Orco som i mier? Æ mijnar Synder hafa fangad mig, og Daudans Skielfing hefur yfirfaaned mig; Ur Diupenn hroopa eg DRottenn til þijn, Drottenn heyr þu mijna Raust, og laat þijn Eyru merkia mitt Kall, ef þu DRottinn villt tilreikna Syndernar, hver faer þa stadest? Þvi hiaa þier er Fyrergiefningenn, so ad Menn Ottest þig. O Afgrunn Fordiorfunarennar, hvert sockur þu mier nidur? Hvada Myrkur er þad, sem hylur mig, og hver Hond sem þiakar mier? Mijnar Synder giora myrkt i kriingum mig, og Hond DRottens liggur þwngt aa mier;

At eg ecke framar ad siaa Lioosid, nie finna Huggun aa Lande hiña lifendu? Riettviiſe Gud, þu hefur nooga Orsok til ad burtkasta mier, þu maatt kasta mier wt i þin ytstu Myrkur, þvi mijnar Synder eru miøg stoorar og mijnar Yfirtrodslur eru Oteliande; Eg æpe af Oroosemie mijns Hiarta, mijn Saal er nær þvi kominn i Helviite, og minn Andi skielfur fyrer þiñi Reidi, Enn æ miñ Gud! hvad skal eg segia? Mijn Tunga loder vid minn Goom, so eg giet valla talad, þu hefur kastad mier i þinn Ofn, og þinn Elldur, O DRottiñ! þreyngir sier i gegnum mitt Hiarta, so ad þu brædir þad sem Vax. Eg veit, minn Fader, þad er þijn Naadar-Verkan, sem so diupt nidurþrycker mier! Eñ æ Drottenn yfergief mig ecke hiaalparlausann. Þu veitst best hvad sterkur saa Hite aa ad vera, sem skal uñsteypa mig, og hversu leinge hanns vidþarf, þar til eg verd endurskapadur, hallt þu aafram, kiæri Fader, so leinge sem þier þocknast, eg vil hverki fyrer-

leggia

leggia þier Tijd nie Maata: Laat einasta þitt Verk i mier riettilega framkvæmast, ad eg loksins frelsist, og med Gledi hrosse þvi þu hefur giort vid mijna Saalu. O þu Nadarinnar Ande, tipta mig trwlega, þar til eg verd hliided Barn, enn gior aasamt minn Frelsara JEsum dijrdlegañ i miñi Saalu, JEsum mitt Lioos, og miñ Vijsdoom, mitt Riettlæte og miñ Styrkleika, mijna Helgun og Endurlausn; Forlaat mig ecki, helldur stid mig med þijnum heimuglegum Krapte, ad eg ecke orvænte i mijnum Hormum, og uppkveik Trwariñar Lioos i mijnu Hiarta under þessum hørdu Verkunum þijns Logmaals. O JEsu! Nær skal eg faa ad siaa þitt bliida Auglit? Lijka sem Hiortinn laangar eptir fersku Vatni, so laangar mijna Saal eptir þinni Naad; Laat ecke mijna Von skeika, helldur gior mig vissann uñ þad þu vilier snwa þier til mijn og mykuna þig yfir mig: A þig O Drottenn treyste eg, laat mig ecke til Skamar verda, helldur hiaalpa mier forir

 þijns

þijns Nafns Saker, Amen.

5. Bœn fyrer Sañydrande Syndara, um̃ Hiartans Alvørugiefni.

MItt Hiarta, hvar fyrer skiler þu þier fyrer þeim, sem hefur Augu, lika sem Elldsloga? Meinar þu ad þijnar Afsakaner fæe þier i nockru Hiælpad, ad Augu hins Alvijsa siæi ei þijna Vondsku? Heyrer þu ecke DRottens Raust, sem til þijn kallar? Hver sær hanns Reide um̃flwid? Enn hann kallar þig ecke i Reide, helldur i Næd; Hvar fyrer villtu fara wr Vegi fra hañs Næd? O þu alvijse, allt siæande, og allstadar nærverande Gud! Hversu stoor er Hiartans Svikseme og Prettvijse, sem þæ vill draga sig fra þier, þegar þvi liggur sem mest a þiñi Hiælp? Þad helldur sig fra þier, ecki so af Otta sem af Fiandskap; Þad er siwkt og sært, enn vill þo fela sig fyrer Lœknaranum, sem alleina gietur þvi hiælpad; Þad er af Syndenne alldeilis fordiarfad,

og

og vill þo ecke lᴂta sier vidhiᴂlpa, þad er villt og glatad, og flijr þo fyrer Hyrdirnum, sem ad þvi leitar, og er so inntekid af siaalfs-Elskunne, ad þad vill ecki lᴂta hañ finna sig. Þegar Adam heyrde þijna Rødd i Aldingardinum, falde hann sig, og þo hañ loksins framkiæmi, villde hann ecke medganga sijn Brot, helldur affsakade þau; Æ minn Gud! hversu diwpt hefur þesse vors fyrsta Fødurs Vanart innþreingt sier i mannlega Natturu? Hversu miøg er mitt Hiarta þar af eytrad ordeð? Æ! Svikræde er enn nu i miinum Anda, sem ecke vill giøra sig þier riettilega undirgiefinn, þar fyrer geingur so hardt aa, þangad til eg riettilega umvendist; Þad er Orsøkinn til þess, ad þu, minn Gud, giører mig ei fullvissann um þijna Naad; Æ eg aum, eg aum Manneskia, hver vill frelsa mig fraa Lijkama þessa Dauda? Eg finn annad Løgmaal i miinum Limum, sem strijdir aa mooti Løgmaali mijns Hugskots og tekur mig faangiñ under Syndarinnar

Logmaal, sem er i mijnum Limum, Æ miñ Frelsare, audsiin þig i þessu þann sem hialpar og frelsar mig; Þu gietur fyrer þiina maattugu Naad, sundurslited oll Bond, og leyst allar Fiandlegar Snorur, sem eru mooti þier, og kollkastad þvi, sem er Grundvollur til allra Diosulsins Verka i mier, þvi til þess ertu opinnberadur, ad þu nidurbriootir Diosulsins Verk. O þu Naadarinnar Ande, gief mier sanna Alvorugiefni i minne Umvendan, ad eg afsake mig sialfañ sem hinn stærsta Oboota-Mann, undañbragdalaust vidurkieñe fyrer þier mijna Synd, undannbragdalaust leite þinnar Naadar, og undañbragdalaust giefe mig undir þijnar Naadar-Verkaner til mijns Sinnis Umbreitingar, og vilie mitt svikfama Hiarta þad ecki med goodu, þaa laat þiina Hond vera Dag og Noott þwnga yfer mier, og laata ecki af fyrr, enn eg frelsast. Æ Gud, eg hlijt ad faa þiina Naad, annars er eg ad eilijfu fortapadur, hialpa mier þvi og he-

yr mig fyrir JEsu Christi Sakir, Amen.

6. Bæn fyrer sañ-ydrande Synd-ara, um Syndanna Fyrergiefning.

RJettlæte, heilage, og æsamt myskun-same Gud! hier ligg eg fyrer þijnum Tignar-Stoole, og skamast mijn ad upp-lypta mijnum Augum til þijn; Syndareñ, bølvadur Syndare, Sathans Þræll, sem forþienad hefur Daudann, dyrfest ad koma fram fyrer þinn Tignar-Stool; Þetta þyrde eg ecke ad giøra, hefde eg ecke eirn Medalgængara, sem mier hefur út-vegad Adgang til þijn, þvi hverneñ kiñe eg saurugur og fordæmdur Syndare ad sia stadest fyrer þijnum Heil. Riettlætes Velldes Stoole, være ecke JEsus Christus minn Frelsare? Þijn riettvijsa Reide munde bræda mig lijka sem Vax bræ-dest i Ellde, Ja, hun munde þrycka mier nidur i þad nedsta Helvijte; Eñ ei-lijfar Þacker sieu þier, DRottenn miñ JEsu! fyrer þad þu hefur afrekad mier

þennañ Adgæng til Nædar-Stoolsins med þinne Forlijkunar Foorn og Fyrer-Boon; Æ hneig þa þijn Eyru til mijn, og heyr mijns Hroops Raust, þu hefur fyrer þinn Anda giefed mier lifande Þeck-ing a mijnum Syndum, verkad i mier gudlega Hrygd, og þvilijkt i mijnu vonda, falska og sviksama Hiarta, ad eg hef hv-erke Roo, Noott nie Dag, fyrr enn eg finn Naad fyrer þier; allar mijnar Sy-nder eru Svijvirdingar fyrer mier, og fa ei framar gladt mitt Hiarta; Logmaal-sins Bolvan liggur a mier, og eingenn Skiepna gietur hana fra mier teked; eg finn til Guds Reide sem eg hefe forþienad, eg sie hanns Hefndar Sverd, sem ognar mier med Daudanum, og eilijfu Kvala Straffe; Æ DRottenn JEsu! eg ve-it af eingre Frelsun, vilier þu ecke hiaa-lpa mier, eg veit af eingum Frelses-Stad, til hvers eg skule flija, vilier þu ecke iñtaka mig i þijnar Under; Æ JEsu mijskuna þig yfir mig, og hreinsa mig af ollum mijn-

mijnum Syndum med þijnu Bloode, afmaa þær lijka sem Skyeñ afmaast fyrer Sooluñe; Þu hefur borgad fyrer allar miinar Synder, og giefed wt þinn Lijkama til Skullda Offurs fyrer mig; Æ sundur-rijf þvi þaa i Handkrist sem er i moote mier, og drag yfir alla mijna Skulld med þijnu Bloode: Þu hefur utstaded allt mitt Straff, æ læt mig nu finna Frid: þu hefur vered særdur; Æ læknamijna særda Samvitsku; Þu hefur kallad þaa orþreittu og Þwnga þiaadu til þijn, og lofad þeim Roo og Endurnæringu; Æ endurnær mig þaa eirnig, fyrst þu hefur þvi lofad, og gief mier sanna Saalar Hvijlld! Jñsigla mig med þijnum H. Anda, og gief mijnu Hiarta Fullvijssu þar uñ, ad eg hafe ødlast þijna Naad, Fyrergiefning, og Frid, so eg kuñe ad sveria og seigia: J DRottne hef eg Rettlæte og Styrkleik. Æ minn Frelsare, hversu munu Guds Einglar priisa þig, nær þu villt vera mier aumum Syndara naadugur, og

eg

eg vil lofa þig so leinge sem eg life, Ja, eg vil dansa af Glede, og prijsa þijna Naad um̃ alla Eilijfd; O Drottenn JEsu, bænheyr mig fyrer þijns Bloods og Dauda saker, Amen.

7. Bæn, fyrer trwadan̄ Man̄, sem langar epter JEsu.

LIka sem̃ Hiörtenn langar epter ferskt Vatne, so langar mijna Saal epter þier, minn Gud, mijna Saal þyrster epter Gude, epter þeim lifanda Gude, nær mun eg þangad koma ad eg siaae Guds Auglit? Epter þier, minn JEsu, langar mig og minn Ande andvarpar epter þinne Naad, fyrer utann þig, minn Frelsare! er eingenn Naad, eckert Lioos, eckert Lijf, eingenn Huggun̄, eingen̄ Rooseme, eingenn Kraptur og eingen̄ Saaluhiaalp: Fyrer utan̄ þig, min̄ JEsu! er einunges Myrkur, Bölvan, Reide, Daude og Helvijte; En̄ i þier alleina, minn eilijfe Myskunare, er Naad og Fyrergiefning

ning, Lioos og Lijf, Huggun, Styrkur og Saaluhjaalp. Mig hwngrar efter Þier, sem Þeirre einu Fædu, er mig fær mettad; Mig þyrster efter Þier, sem Þeirre einu Svolun, er mig fær endurnært, hvad mætte Þad stoda mig Þo eg ætte alla Verolldena, hefde eg ecke Þijna Naad? Æ minn Frelsare, hafe eg Þig ad eins, hyrde eg hverke um̃ Himen nie Jord, og Þoo bæde Lijkame og Saal vanmegnest, ertu samt mitt Traust og Hlutskipte; Eg um̃fadma Þig i Trwnne, og vil ecke sleppa Þier, Þu ert mitt Akkeri, vid hvert mitt litla Trwar Skip helldur sig, ad Þad ecke forgange i Guds Reide Storme; J Þier finn eg Hvijlld og Huggun fro Heimurseñ forgaange; J Þijnum Saarum er eg ohulltur fyrer Guds Reide og Logmaalsins Bolvan; Med Þinne Forþienustu verst eg mööte Diofle, Heime, Synd, Dauda og Helvijte. Miñ dijrmætaste Frelsare, med Þvi eg trwe a Þig, trwe eg eirnig ad mijnar Synder verde mier fyrergiefn=

ergiefnar, og med þvi eg hefe Syndanna Fyrergiefning, hef eg eirnig Lijfed og Saaluhiaalpena, þvi þu hefur siaalfur sagt, ad aller þeir sem aa þig trwa, skule ecke fyrerfarast, helldur hafa eilijft Lijf. O hversu stoor Huggun er þetta! eg hefe funded Naad, eg hefe furded Fyrergiefning, eg er Guds Barn, og Erfinge eilijfs Lijfs; DRottenn JEsu, laat mig alldrei vijkia fraa þier framar, helldur gief mier Naad til ad vera þier trwr allt til Enda; DRottenn, eg trwe, enn hiaalpa þu mijnum Veikleika og laat mig ecke örvænta; Þu gietur styrkt mig, nær Synd og Daude aareita mig; Heyr og gior þad O JEsu! fyrer þiña Fyrerheita saker, Amen.

8. Bæn fyrer riettlættañ Syndara, sem er ordeñ fullviss uñ þad, hann hafe feingid Syndaña Fyrergiefning.

HVada Uñbreiting er þad, mijn Saal, sem eg merke i þier? Hvar er þijn fyrre Hrygd,

Hrygd? Hvad er orded af Daudans Otta? Hvar er Guds Reide, og Logmaalsins Bölvan, sem ognade mier med Eydeleggingu? Hvadann kiemur Liosed hiaa mier, þad biarta Lios, þesse Glanse, þesse Enduinærande Sool? Hvar fyrer ertu so gladt, mitt Hiarta? Hver giefur þier þessa Rooseme, min Samvitska? Hvar fyrer ertu so hress og lifande, miñ Ande? Hver giörer þig so gladværann? Hugliwfaste Frelsare; Allra sætaste JEsu! þetta Lioos kiemur fraa þier, sem geislar i giegnum mig; Þu ert Sool, sem þau dimũ Angistar og Hrygdar Sky burt drijfur, þu ert sw Roosemi, sem i giegnum geingur mijna Saal? Saa Kraptur sem lijfgar mig. O þu blijde Naadarennar Ande! eg merke þinn hæga Vind-Blæ i mijnu Hiarta, þu hefur þryckt Naadarennar Innsigle aa mijna Trw, og þar af kiemur sw Fullvissa sem eg finn til i mier. O þu millde Fader! Nu stendur þitt fodurlega Hiarta mier oped, og i þvi sie eg þijna

Mysk-

Myskunseme, eg heyre þinn Dóom yfir mier, so hlioodande: Þu skallt lifa og ecke deya, vertu hughraustur, mitt Barn, þier eru þijnar Synder fyrergiefnar; Heyre þier Himnar, og gaumgiæf þu Jord, þesse Syndare hefur feinged Naad; heyred þad, þier aller Einglar aa Himnum, og fagned yfir þessum Syndara, sem Ydran hefur giört, vered hiedann af þioonustusamer Andar, sem vardveited hann, þvi hann skal erfa Saaluhiaalpena; heyred þad aller þier Himensins Jnnbyggendur, hann er med ydur innskrifadur i Lijfsins Book, og skal auka vid ydar Lofgiörd fyrer mijnum Dyrdar-Stoole; Heyred þad aasamt þier mijn Börn aa Jordunne, og medtaked þennann Syndara i ydar Samfielag, þvi hann hefur funded Naad, og hanns Hiarta er orded mitt Mustere. O JEsu! hversu naadugur er þesse Doomur! Kiemur hann mier vid, aa eg ad trwa þvi? Æ Jaa, þinn Ande seiger þar til eitt Jaa i minn Saalu. DRottenn! eg

trwi

trwe þar ad allar mijnar Synder sieu mier fyrergiefnar ; O þu eilijfe Kiærleike, O þu omælanlega Myskunseme, hver fær þig wtgrundad ? Ad þu giorer Syndaran̄ so sælann, Syndaran̄, bolvadan̄ Syndara, Diofulsins Þræl, Guds Ovin, sem brotest hefur moote hanns Vellde, og forþienad Daudann ? DRottenn ! eg skam̄ast mijn vegna þeirrar stooru Naadar sem þu hefur audsynt mier ; En̄ Lof og Þacker, Prijs og Æra, sie þier fraa Eilijfd til Eilijfdar ! Nu er odruvijse astadt fyrer mier : Adur hofdu Daudans Fiotur umspent mig, og Helvijtes Angist hitt mig, eg var komenn i Eymd og Neyd, en̄ eg kallade a Nafned DRottens, O! DRottenn frelsa þu mijna Saal, DRottenn er naadugur og riettvijs, og vor Gud er myskunsamur. Gled þig nu aptur, mijn Saal, þvi DRottenn er goodur vid þig, hann hefur frelsad mijna Saal fraa Daudanum, mijn Augu fraa Graatnum, og minn Foot fraa Hrosunenne; Nu

vil

vil eg gaanga fyrer DRottne a Lande lifande Manna; Minn JEsu gief mier Krapt til þess, þa vil eg prijsa þitt Nafn ad eilijfu, Amen.

9. Bæn fyrer þañ Syndara, sem ad sonnu af hreiñe Alvoru leitar Guds Naadar, eñ er ecke ordenn viß uñ þad.

MIñ Gud! mijn Saal er hrygg, og minn Ande er Orooʃamur i mier, eg leita Huggunar, enn fiñ einga, mig langar epter þier, enn þitt Naadar Lioos ſkijn ecke fyrer mier, hvad ſkal eg aumur til giora? Mijnar Synder eru ſtoorar, enn ef þu villt tilreikna Syndena, hver fær þa ſtadeſt fyrer þier? Þad veit eg, minn Gud, ad þu hefur einga Þoocknan a mijnum Dauda, helldur ad eg ſnwe mier og life; Þu hefur giefed mier Naad til ad ydraſt, og þar med glögglega ſynt mier, ad þu af Alvoru leitar miñar Saaluhiaalpar; J þiinu Lioose hef eg lært ad þeckia mitt ſynduga Hiarta, og hafa a

þvi

þvi Ohocka; Fyrer þijna Naad, hata eg af Alvoru, allar mijnar Yfirtrodslur, og þu hefur læted mig verda vanmegna og Þwnga þiaadann under minne Fordiorfun; Eg kiem til þijn minn JEsu med Bæn og Akallan, hwngradur og þyrstur epter þijnu Riettlæte, Eg kiem, miñ Frelsare, og vil ecke aftur sleppa þier. DRottenn Jesu, þu veitst þad eg hefe lofast, ad vera þijn Eign alltijd og eilijflega; Eñ miñ Myskunare, hvar er nu sw Endurnæring sem þu hefur lofad? Hvar er sw Hvijld, sem þu villt giefa þeim sem koma ormagna og Þwnga hladner til þijn? Hvar fyrer hilur þu þitt Andlit fyrer mier? Æ hversu leinge, hversu leinge skal Hiartad vera kvijdande og leingia epter þier? Mætte mijn Umvendan sie enn þaa ecke i þoklietta Lage? Munu eñ þaa nockur Svik liggia hulenn i mijnu Hiarta? Æ sie so, þaa laat mig þeckia þad, og tak þaug fraa mier, proofa mig, og rein mitt Hiarta, hverneñ eg meina þad, og sia hvert eg er

aa

að vondum Veige, og leid mig að þann ei-
lijfa Veigeñ. Eg bijd epter þier, DR-
ottenn, lát mig ecke til Skamar verda.
Og med þvi eg veit þad er ecke under þvi
komed, ad eg finne til þinnar Nádar,
helldur þvi, ad þu muner mier nádugur
vera; Eg helld mier vid þitt Ord og sleppe
þier ecke fyrr enn þu blessar mig, og þoo
þu byrger þitt Andlit um Stund, þá
veit eg samt, miñ Frelsare, ad þu ert full-
ur af Myskun vid mig, enn þoo mitt Hia-
rta fordæme mig, samt er þitt Ord viss-
ara, eñ hvad mitt Hiarta seiger. Þu hef-
ur sagt: Sæler eru þeir sáátæku i Anda,
sæler eru þeir sem harma, sæler eru þeir
sem hungra og þyrsta epter Riettlætenu;
Eg er nu fyrer þijna Náad, i Anda fáá-
tækur og græt yfir mijnum Syndum,
mig hungrar og þyrster epter þijnu Riett-
læte, sem þu hefur mier afrekad, þar fyr-
er trwe eg, DRottenn JEsu! ad þu halld-
er þijn Ord, og vilier giora mig hoolpeñ;
Þu hefur siálfur sagt ad aller þeir sem að

þig

Þig trwa ſkule ecke fyrerfaraſt, helldur hafa eilijft Lijf, enn eg trwe a Þig Þvi mun eg ecke fyrerfaraſt, helldur verda Erfinge eilijfs Lijfs; Minn Frelſare, eg gief mig a Þitt Walld med Sælu og Lijkama, leid mig epter Þijnu Naade, og medtak mig um ſijder til Æru. Skule eg leingur lifa i Hrædſlu og Harme, og ei verda viſs um Þijna Naad, Þa lat mig ecke verda vijlſumann og huglauſann, helldur ſtid mig med Þinne mattugu Naad; Audmyk mig diwpt under Þijna volldugu Hønd, og tilreid mitt Hiarta Þvi betur til Þijns Bwſtadar, og nær Þinn Tijme er til, Þa innſigla mig med Þijnum Anda, ſo eg fagnande lofe Þig, enn burttak allar rangar Meiningar og Hindraner, ſem apturhallda i mier Fullviſſu um Þijna Naad, ad eg ecke ſie mier ſialfum i Veige. Æ DRottenn, myſkuna Þig yfir mig, og flijt Þier ad hialpa mier, DRottenn mitt Hialpræde, Þa vil eg prijſa Þig um alla Eilijfd, Amen.

10. Bæn, fyrer þañ Mañ, sem er Barn i Christo.

ABba minn Fader! Þitt veika Barn, upphefur sijna veika Rødd til ad bidia þig, þu hefur elskad mig i Christo þijnum Syne, ædur enn Grundvøllur Veralldarennar var lagdur, og utvaled mig til ad vera þitt Barn; Þu hefur skrifad mitt Nafn i Lijfsins Book: Hlutur er mier til fallenn hinn vænste, eg hefe fagrañ Erfda Hlut ødlast. O þu Oendanlega Myskunseme, sem hefur giørt mig af Bärne Reidennar ad Naadarennar Barne, þu hefur forlaated mier allar mijnar Synder og kastad þeim i Hafsins Diwp, þu hefur uppkveikt i mier þad andlega Lijfed, og vijsad mier Leid, sem Ungre Mañeskiu; Eg þore ad kalla þig minn Fødur, og fyrst þu ert minn Fader, þaa mun eg ad eilijfu vera þinn Erfinge; Þar af fagnar mitt Hiarta, og minn Saal gledur sig i þinne Giædsku. Enn, miñ Fader, sier

hversu

hverſu veikur eg er. Æ, eg er þitt veſælt Barn, eg er veikur i Þeckingu og Reynſlu, i Krapte og Styrkleik; Þar af kiemur þad, ad eg ſo miog forſiemig, og er lijted æfdur i Strijdenu moote mijnum Ovinum. O minn Fader, hverſu audvelldlega ſkiedur þad, ad veikt Barn fellur og fyrerferſt? Æ leid mig þar fyrer med þijnu Auga, og vijſa mier þann Veg, ad hverium eg ſkal ganga. Fyrergief mier allar mijnar Synder, ſem enn nu loda faſt vid mig og giora mig treganu; Lijka ſem Faderenn er ſijnum Bornum myſkunſamur, ſo ertu myſkunſamur þeim ſem þig ottaſt. Myſkunna þig þvi yfir mig, þitt Barn, þvi eg ottaſt þitt Nafn, þvo mig og hreinſa, med JEſu Christi Bloode, og planta i mijnu Hiarta en̄ meire Sonarlegann Otta, Sonarlega Hlijdne, Sonarlegann Kiærleika, og Sonarlegt Trauſt; Auk þitt guddoomlega Lioos, og Alla Andans Krapta i minne Saalu, ad eg med Glede fære framgeinged frá Lioos-

enu til Lioos, fraa Krafte til Kraftar, fraa Naad til Naadar; Jñgief mier þess vegna alvarlega Gyrnd til þeirrar osvíknu hreinu Evangelij Miolkur, og laat þitt Ord vera mier sætara, enn Hunang og Hunangs Seim; Fæd mig, miñ JEsu, med þijnum Lijkama og Bloode i þeirre H. Kvølldmaaltijd, ad eg fare framar styrkst i þinne Naad; Haf Þolenmæde vid þitt veika Barn, kuñe eg ecke ad haga mier sem eg skyllde vid þitt Naadar Bord; Laat mig vera lijtenn Kvist aa þier, hinu lifanda Vijn-Trie, so eg verde rijkur af Trwarennar Avextum. O þu heilage Ande! kalla þitt Abba i mijnu Hiarta, og gief jafnann mijnum Anda þañ Vitnes-Burd, ad eg sie Guds Barn og Erfinge; Kom til Hiaalpar mijnum Breiskleika og styrk mig epter þijnu Orde, Abba! minn Fader, bænheyr þitt veika Barn, þaa vil eg prijsa þig um alla Eilijfd. Amen!

II. Bæn, fyrer Christeñ Mañ, sem halldenn er i þrongum andlegum Freist-

Freistingum heim fraa Gude koma.

ÆE Gud! mijn Saal er hrygg, og miñ Ande er so fullur af Angist, ad eg fæ varla talad; Þu hilur þitt Andlit fyrer mier, og kastar mier nidur til Jardar, þijnar Orvar standa i mier, og þijn Hønd þiakar mier. Hefur þu þaa forgleymt nadugur ad vera, og villtu i Reide hylia þitt Andlit fyrer mier? Æ DRottenn! vilier þu skyla fyrer mier þijnu Liose, þaa nidursøck eg i eintoomes Myrkur, og taker þu þinn Krapt fraa mier, þaa hef eg ecke annad epter eñ Vanmættenn. Hversu sæt var mier, O Gud! þijn Giædska, þegar eg vard var vid Foot-Spor þinnar Nædar? Þiñ Armur vidhiellt mier, og þijner Doomar leiddu mig, so eg hrasfade ecke, enn nu lætur þu mig reina stoora Angist, og þijn Huggun er fraa mier vikeñ. Eg veit, minn trwfaste Frelsare, þad eg forþienad hefe med mijnum Syndum ad burthryndast fraa þijnu Auglite, og vera hiaalparlaus ad eilijfu aan Lioofs

og Huggunar; Enn, Æ, gaack ecki Doom vid mig! þvi fyrer þier er eingenn sem lifer riettlaatur. Þu hefur, DRottenn JEsu! þolad, i minn stad, ad vera af Gude yfirgiefenn fyrer þeim guddoomlega Riettlætes Stoole, og aa Kroßenum kallad: Gud minn! Gud minn! hvar fyrer forlietstu mig? Laat mig fyrer þad, þu varst yfirgiefenn, fiña gledelegann Adgaang til þijns Fodurs, og fyrergief mier allar mijnar Yfirtrodslur, med hverium eg hefe forþienad ad vera af Gude yfirgiefenn. Og med þvi eg vissulega trwe, þu fiñer þad naudsynlegt, ad audmykia mig þvi dijpra i þessare Freistingu, og framkvæma betur þitt Naadar Verk i þiña Pijsla Samfielage, þaa vil eg hverke leggia fyrer þig Tiid nie Maata til ad hiaalpa mier; enn hiaalpa mier kroftuglega fyrer þiina Naad, og gief mier Kraft fyrer þinn heilaga Anda, ad eg med Þolenmæde faae afstaded, og miin Trw vel hreinsest i þessum stoora Hörmunga Ellde, og uppfyll loksins mitt

Hiarta

Hiarta med Fognude, nær þier þocknast, ad eg med Glede lofe þig. DRotten, eg veit þu heyrer Bæn þeirra aumu, og er viss um̃i miinu Hiarta, ad þiin Eyru merkia þad; þar fyrer trwe eg eirnig ad þu forsmaaer ecke þessar miinar Andvarpaner helldur giegner þeim i Naad fyrer þinnar Myskunar saker, Amen.

12. Bæn fyrer christeñ Mañ, sem halldenn er i þrwngum andlegum Freistingum, þeim fra Sathan koma.

DRottenn! Ovinureñ ofsæker miina Saal, og hanns Piilur hardþiaka mier, so miin Bein eru visnud: Hier brwstar eitt Diwped, þar annad, og Skugge Daudans um̃kriinger mig. DRotteñ, hiaalpar þu ecke, hliit eg ad fyrerfarast, þvi bæde minn Liikame og miin Saal eru full af Angist, miiner Kraptar hafa yfirgiefed mig, og eg sie eckert Lioos; O, vei mier, ætte eg ad liida under þessu Myrkraña Valde i Eiliifdenne; Sañarlega hef eg

 for-

forþienad med miinum Syndum ad þola þetta Straff, ecke einasta hier, helldur eirnig i Helviites Loga, i þeim ytstu Myrkrum. Eñ minn Gud! eg hroopa med audmiwkre Saalu, efter Naad og Myskun, epter Hiaalp og Frelse. DRotteñ JEsu! þu hefur, fyrer miinar saker, af Dioflenum freistadur vered, þu hefur orded ad þola Hælbit hins gamla Hoggormis, so þu feinger mig leist fraa hans Wallde. Wert mier nadugur fyrer þinnar Piinu saker; Forlaat mier allar miinar Synder, og nidur brioot Diosulsins Werk bæde i mier, og fyrer utañ mig! Finner þu þad gott vera, efter þijnum eisijsa Wijsdoome, ad laata mig leingur vera staddann i þessum Freistingum; Þaa vardveit þu miina aumu Saal, ad hun ecke samþickest miinum vondum Þanka, med hverium Sathan asæker mig, laat mitt Hiarta ecke saurgast af hanns Helviites Eytre, og skyllde mitt swiksama Hiarta meingast þar med, og þannig

saurga

saurga sig, þar hreinsa þu mig med þijnu Bloode af øllum syndsamlegum Þanka-um, Tilhneigingum og Gyrndum! gior Diøfulsins Verk ad eingu, bæde i mier, og a mier; Styrk mig ad eg luckusamlega med Trwarennar Skyllde giete wtslokt allar hans gloandé Pijlur og ødlest dijrd-legann Sigur. Flijt þier ad hiaalpa þijnu veika Barne sem stendur a veikum Footum! DRottenn! eg vona a þitt Nafn, bænheyr mig fyrer þijns mikla Nafns saker! Amen.

13. Bæn, fyrer christenn Mann, sem er gladur i Gude.

EG gled mig i DRottne, og minn Ande gledst i Gude mijnum, þvi hann hefur i fært mig Hiaalpræðesins Klædum, og med Kyrtle Riettlætesins klædde hann mig; Þitt Blood, DRottenn JEsu, og þitt Riettlæte, sem þu hefur mier wtvegad og giefed, er þad fagra Klæded, hveriu eg er skrijddur med, og i þvi sæ eg stadest

fyrer Gude nu, og um̃ alla Eilijfd. O, hversu stoor er þinn Kiærleike, hversu Omælanleg er þijn Myskunseme, sem þu andsyner oss aumum Mañeskium; Hversu Owtseigiañlegur er Rijkdoomur þiñar Naadar, sem þu hefur veitt mier, vesæl-um Madke! Æ DRottẽ! eg er laungt-um miñe ollum þijnum Myskunsemdum og Trwfeste, sem þu hefur audsynt mier; Eg er hverke verdugur ad faa eirn Braud-Bita nie Vatns-Sopa, og þu giefur mi-er ad eta af þvi foolgna Manna, og ad drecka af Lijssins Vatne, lijka sem Strau-me; Eg hafde forþienad, mier hefde ve-red nidur sleigt i Helvijte. O, siaa! þu opn-ar Himenenn i Anda fyrer mier, og giefur mier Fullvijssu um̃ mijna tilkomande Vegsemd; Eg veit fyrer vijst, ad allar mii-nar Synder eru mier fyrergiefnar; og fyrst eg hefe Syndanna Fyrergiefning, þaa hef eg eirnig Lijfed og Saaluhiaalpina; Lofa þvi DRottenn, mijn Saal! og allt hvad i mier er, hanns heilaga Nafn; lofa þu DRott-

DRottenn, Saala mijn! og forgleym ecke ollu þvi gooda sem hañ hefur giort vid þig, hañ sem fyrergiefur þier allar þijnar Synder, og græder allar þijnar Meinsemder, hañ sem frelsar þitt Lijf fraa Fordiorfuniñe og koronar þig med Naad og Myskunseme, hann giorer þinn Muñ gladværañ, og i giegnum geingur þig med siinum Krafte; minn Likame og mijn Saal gledia sig i þeim lifanda Gude. O DRotteñ, hversu undrunarsamlegar munu vera þijnar Vistar-Verur aa Himnum. Faae liitell Drope af þijnum Sætleika so vel endurnært mig; hversu stoor mun þaa saa Fognudur vera, nær eg sæ hanns fullkomlega ad nioota? DRotteñ JEsu! mitt Hiarta braadnar af Glede, þvi þu hefur wthellti mig þiinum Kiærleika; Æ fagne hver eirn Blood-Drope i mier! Æ, undertake oll Skiepnann med mier, i þinne Lofgiord; Æ eg villde eg giæte aldeiles fortært mier i þinne Elsku, liika sem Offur fortærest i Ellde. A Verolldeñe, med heñar

syndsamlegu og jardneſku Glede, hefe eg Andſtigd; O! gief ad Menn mættu vita, min Frelſare, hvad gott þiin Börn eiga, sem hafa feinged Naad hiaa þier, O! gief ad aller Menn leite i þier þeirrar ſönu Hvijldar og Roosemdar. O Drottenn, aumka þig yfir þaa, og leid þaa hingad, ſo þeir faae Hlutdeild i þeſſare Glede. Enn O! minn liwfe Frelſare, vardveit mig ad eg ecke falle wr þinne Naad, ei helldur laate mitt Hiarta framar ſaurgaſt af Veralldarennar Glede, þvi þu hefur utvaled mig þier til Bwſtadar. O gief ad eg mætte ſinnarlegu ſkiliaſt hier fraa og inngaanga i þijna eilijfu Bwſtade; Verde þoo O Drottenn þinn Vilie! eg vil loſa þig ſo leinge ſem eg er aa Jordunne; Enn hverſu mun eg endurnæraſt, hverſu mun eg glediaſt, hverſu mun eg priiſa þitt Nafn, nær þu innſlitur mig i þijna Sælu? Hverſu mun eg þaa ſingia med Englunum, og med þeim wtvølldu eilijflega ſkoda þitt Auglit, Haleluja!

14. Bæn fyrer þañ Mañ, sem er i Efa uñ þad, hvert hann er wr Nadenne falleñ edur ecke.

Rannsaka mig Gud, og reyn mitt Hiarta, proofa mig, og reyn hveŕnig eg meina þad, og giæt ad hvert eg er a vondum Vegi, og leid mig a þann eiliifa Veginn, uppliis mig, O Drottinn, mitt Lioos, Eg þecki ecki siaal;ann mig! Eg veit, minn Gud, þad eg hefi adur verid þiin Eign, og þinn Andi, gaf mijnum Anda þann Vitnisburd, ad eg væri þitt Barn; Enn nu finn eg ei framar til þessa Vitnisburdar, ei helldur þau Kiennimerki, sem giori mig vissañ uñ þijna Naad. Eg veit ecki helldur, hvert eg hefi mist þijna Naad edur þu einasta hefur hulid þitt Lioos fyrer minum Augum, til ad reyna mig. Æ minn Gud, gief mier Kraft til ad faa lært ad þeckia sialfann mig riettilega, þvi þad er Hæski ad ganga einu Feti leingra fram til þeirrar laungu Eiliifdar, an þess ad vera viss um sijn Efni. Æ! Gud mier kynni ann-

ars ad fara allteins og þeim ugglausu Syndurum, sem jafnann hugga sig vid falska Von, og varla eitt Augnablik Ottast fyrer Helvijte, fyrr enn Logenn brennur yfir þeim; Minn eilijfe Myskunare, eg hroopa til þijn af øllu Hiarta: lꜳt mig ecki lengur vera i þessari Ovissu, helldur lꜳt þitt guddomlega Lioos skijna fyrer mier, ad eg sꜳi sied mitt Tilstand. Sie eg þitt Barn, O! Þꜳ lꜳt mig þeckia þijna foodurlega Elsku til mijn, og gior mig fyrer þinn Anda vissann þar um̄, ad eg sie þitt Barn, so ad eg med gladværum Munni sꜳe lofad þig; Enn sie eg fallinn wr þinne Nꜳd, æ, þꜳ myskuna þig yfir mig, og tak nu til i Dag ad um̄breita mijnu Hiarta og verka kroftuglega i mier ad eg i Sannleika snwist til þijn; Burttak frꜳ mier alla andlega Blindne, og falskar Meiningar; Sundurknosa mitt Hiarta, og gior þad hwngrad og þyrst efter Christi Riettlæti. Inntak mig aa nij i þinn Nꜳdar Sꜳttmꜳla, og gief mier Nꜳd til ad gꜳnga forsiarlega

lega og að blijfa trwr allt til Enda; Æ
DRottenn, heyr það, DRottinn gior
það fyrir JEsu Christi Sakir, Amen.

15. Bæn, fyrer þañ Mañ, sem viss er orðiñ uñ það, að hañ er falliñ wr Guðs Naað.

HVert villtu hallda, miin Saal, i Þiin-
um Afvikum! hversu leinge villtu sniwa
Bak nu við þijnum DRottni, sem þig hef-
ur skapað, og með dijru Verði endurkeypt?
Hvar fyrir hraðar þu þier til Helvijtis?
Viltu þa, miin Saal, æ hrapa dypra nið-
ur? Vakna þu upp sem sefur og rijs upp
af Dauða, þa mun Christur upplijsa þig;
Ur Diwpinu hroopa eg DRotteñ til þijn,
DRottenn heyr þu miina Raust; eg er
fallinn, minn Guð, æ eg er fallinn wr þinni
Naað og hefi mist Christum; Eg er villtur
Sauður, sem ei framar þecker siñ Hyrder,
fortapað Barn, sem yfergiefið hefur sinn
Foður; Æ hversu stoor var þijn Naað,
hverrar eg aður naut hiaa þier? Hversu
dijrð,

dijrdlegur var eg þa, þegar eg var Barn þijns Heimkinnis, og Saudur þiins Hagleudis? Enn nu sie eg med Skielfingu, ad eg fer villt, og geing a þeim breida Vegi, sem leidir til Fordæmingarinnar; Mijnir andlegu Ovinir hafa sigrad mig, og eg hefi lœtid mig af þeim yfirunninn verda: Þeir hafa rænt mig Onosinu, og eg hefi giört Vinskap vid þa, Eg er lijkur ordinn þeim fravijsu Jungfrwnum, sem hefi Lampa, enn eckert Vidsmiör; Mijn Gudrækni er toomt Yfirskyn, enn hennar Krafte hef eg afneytad. Æ Gud giæfi eg giæte grœtid bloodugum Tarum yfer miinu Astandi, sem mieg er eymdarlegt. Eg skammast mijn, O Gud, ad upplypta miinum Augum til þiin; Halldi eg mier fra þier, þa er eg Daudans Barn, kome eg til þiin, þa er eg verdugur ad verda burtsnarodur fra þiinu Augliti; Villder þu giöra vid mig eftir mijnum Syndum, hvert skal eg fara fyrer þiinum Anda? Hvert skal eg flija fyrer þiinu Auglite? Æ minn

Gud

Gud, Eg veit hvergi Rad um̃ Hialp utann hiaa þier, þu ert Fader allra Myskunsemda, sem giarnann tekur aa mooti þvi fortapada Barni; DRottenn JEsu! Þu hefur odlast Gaafur, lijka eirnig fyrer þaa fraafollnu, þu ert saa goode Hyrder, sem yfergiefur þaa Niju og Nijutiju Saude aa Eydemorku, og fer ad leita ad þeim sem tapadur er, þanngad til þu finnur hann, þar fyrir myskuna þig eirnig yfir mig fraafallna bolvada Manneskiu, sem hefur forsmaad þig og tapad þinni Naad; Æ gief mier Naad til sannrar Um̃vendunar, og reys mig upp aptur sem Petur þaa hañ var fallinn, og sem David, þa hann hafdi yfirgiefid þig! Verka i mijnu Hiarta gudlega Hrygd, og lifandi Trw, so eg aa nij verdi hæfur til ad faa Fyrergiefning allra minna Synda: Um̃breit minu Sinni, ad þad verdi alvarlegt og stadfast, og styrk so og stoduga gior mijna Trw, ad eg missi hana ecki aptur i mijnum Freystingum nie Ar eitingum. Æ DRottenn, þu eilijfe Myskunn=

unare, myſkuna þig yfer mig og bænheyr mig fyrer þijns Nafns Saker, Amen.

16. Bæn fyrer Chrjſten Man̄, ſem finnur ſig ſtaddann i ſtoorri Angiſt.

MInn Gud! Alijt mitt Kvein, og aumkaſt yfir Eymdarſkap miins Hiarta; Minn Andi er adþreingdur, og fær ecki komiſt til neins Trwarinnar Druggleika; Minn Vegur er myrkur, minn Kraptur er veikur, miin Knie veiklaſt, og miin Von er a Reike. Æ Gud giæfi miin Saala finde Roo, og minn Gangur væri viſs eptir þiinu Orde. Eg veit, minn Gud, þad þu ert naadugur, og lætur ecki þann Riettlaata alltiid blifa i Droo; þu giefur þeim Riettlæti og Styrk, ſem leita þiin i Trwnni, og endurnærir þaa niturſlegnu. Hvar fyrir a eg þa ſo leingi ad ganga i Myrkrenu, hvar fyrer lætur þu ecki Lioos þiins Andlitis liiſa yfir mig, ſo eg heilbrygdur verdi? Æ DRottinn, myſkuna þig yfir mig, og ſtyrk mig epter þiinu Orde; Diirmætaſti Frelſ-

Frelsari DRottenn JEsu! Forlaat mier
allar miinar Synder og Yfirtrodslur, med
hverium eg allt hiingad til hefi moodgad
Þig; Þvo mig vel af miinum Misgiørn-
ingum, og hreinsa mig af øllum miinum
Syndum med Þiinu H. Bloode: Æ, Þu
sier, hversu siwkur, veikur og aumur eg er,
Æ, vertu miñ Græдare, Styrkur og Hi-
aalpare, og gief miñi Saalu mikiñ Krapt,
ad hun heilbrygd verdi; Þu kallar Þaa Au-
mu, Þaa adÞreittu, Þar Þwnga-Þiaadu
til Þiin: eg er eirn i Þeirra Tolu. Æ, endur-
nær mig lijka sem Þu hefur lofad. Eg er
braakadur Reyr, og miin Trw er riwkan-
de Hor; Æ, sundurbrioot mig ecki, og leif
ecki ad miin Trw wtslockne, Gior mig
trwann aa øllum Þiinum Vegum, og upp-
liis mig, ad minn Gaangur sie riettur. Eg
treyste aa Þig: Laat mig ecke til Skammar
verda, Synd Þeirra Aumu heyrer Þu,
DRottenn, Þeirra Hiarta veit, ad Þiin
Eyru giefa Gaatur Þar ad, Þar fyrer
muntu ecke fyrirlijta miina lijtilsiorlega

Bæn, helldur i Naad heyra hana, Æ Drottenn, vert mier naadugur, og styrk mina Trw, þaa vil eg þar fyrer pryſa þig um̄ alla Eilifd, Amen.

Bæn fyrer Aflausnina.

Naadugeog myskunſame Gud, Eg dyrfeſt nu ad koma fram̄ fyrer þinn Naadar-Stool, og bidia mier Fullviſſu um̄ Syndan̄a Fyrergiefning af þinum Þienara: Þu þeker mitt Hiarta, og miin Eymd er ecke hulinn fyrer þier, þu ſier miñ Breyſkleika, og alla miina Spillingu, og ſtur miinar Okuñugu Synder i Lioos fyrer þiinu Auglite, þu ſier aſamt miina Hiartans Eftirlaungan, mitt Hwngur og minn Þorſta epter þinne Naad; Æ, riett viiſe Gud! Villder þu giora vid mig eftir miinum Syndum, þa feinge eg ecke ſtadeſt fyrer þier: Eñ med þvi þu ert Naadugur og Myſkunſamur, og JEſus Chriſtus, minn trwfaſte Frelſare, hefur Fullnægiu giort fyrer miinar Synder, og þinn Andi

hefur verkad i mier Angur fyrer miinar Synder, Laungun epter þinne Naad, og þvilikt nutt Sinnislag, ad eg vil feiginn ødlast stærri Kraft til ad faa Syndena jafnann betur yferunnid, og alldeilis ad vera Eign mijns Frelsara, til ad ganga i hans H. Foot-Spor, þaa dyrfist eg nu ad koma fram fyrer þinn Naadar-Stool, ecke reidande mig uppaa minn Verdugleika, nie Frroomleika, helldur einasta uppaa þijna Myskunsemi i Christo JEsu. Einginn kann ad fyrirgiefa Syndena, utann þu alleina, minn DRottinn, og minn Gud, enn eg er skylldugur til ad hallda þijna Ekkdan, og styrkiast i minne Trw fyrir Embætti Forlijkunarinnar, sem þu af þinne eilijfre Myskunseme hefur sett medal vor aumra Manna; ꝛc. gief mier þvi Naad til ad faa framkomid fyrer þetta H. Embætti, og fyrir þeim Myskunar Stool i sonnum Hiartans Frroomleika; Gief þinum Þienara Naad til so ad tala, sem hentast er fyrer minnar Saalar Asigkomulagi, og

ad hann ſœie innþryckt bæde i mitt og añ-ara Hiortu Ordi Forlijkunarennar, Anda og Krapte i gudlegum Visdoome og Hreinleika. Og nær hann giefur mier Vissu uḿ nꝍdarſamlega Fyrergiefningu minna Synda, þa ſeig þu ſiaalfur þar til Jaa og Amen; Afmaa minar Misgiordeer ſem Þoku, og miinar Synder ſem Sky, jaa, afmaa allar mijnar Yfirtrodſlur fyrir ſialfs þijns Saker, og minnſt ecke aa miinar Synder, þaa vil eg, ſem þitt forlijkad Barn, loſa og priiſa þig ad eilijfu, Amen.

Bæn eftir Aflaüſnina.

LOſa þu DRottinn, Saala miin, og allt hvad i mier er hañs H. Nafn! Loſa þu DRottinn, Saala miin, og gleym ecki ollu þvi gooda, ſem hañ hefur giort þier! Hañ ſem fyrergiefur þier allar þijnar Synder, og grædir allar þiinar Meinſemder, hann ſem frelſar þitt Lijf fraa Fordiorfuniñi, og koronar þig med Naad og Myſkunſemi. DRottinn minn Gud! Eg loſa og priiſa

þitt

þitt Nafn, þvi þu hefur heyrt miina lijtils vægu Bæn, og forlaatid mier allar mijnar Synder; Æ! Ecki hef eg forþienad af þier þessa stooru Naad, Eg er Overdugur allrar þeirrar Myskunsemdar og Trwfesti, sem þu hefur audsynt mier, villder þu giora eftir minni Forþienan, þaa mundi eg ad eilijfu fortapast, þvi Verdlaun Syndarennar er Daudinn. Enn, O Drottinn! þu giorir ecki vjd mig eftir mijnum Syndum, og endurgieldur mier ecki efter mijnum Misverkum, heldur ertu naadugur og myskunsamur og þolinmoodur og miog goodgiarn; þu fyrergiefur Misgiordirnar, Yfertrodslurnar og Syndernar, og þig ydrar snarlega Straffsins; Eg veit, minn goode Gud, væri eg nu Syndarinnar Þræll, þaa mætti eg deya i mijnum Syndum, og kynni ecki ad vænta Fyrergiefningar aa þeim; hefda eg enn nu Raanglætid i mijnu Hiarta, þaa yrdi mijn Bæn ecki heyrd, edur leitadi eg Naadar fyrir utan Christum, þaa finde eg einga Saaluhiaalp. Enn,

minn

miñ einaste Myskunare, fyrer þiina maatt=
ugu Naad, hefur þu vertad i miinu vonda
Hiarta, þu hefur umbreitt þvi og i sundur=
knosad þad, þu hefur giørt þad ørmagna
og Þwnga hladed, hwngrad og þyrst, dr=
eiged þad til JEsum, og giefid mier i Siñi,
ad eg i þijnum Krafti, hati allar Syndir,
og giefi mig þier til Eignar; Med þvi þetta
eru þau Kiennimerki, med hverium þu,
i þiinu Ordi, wtmaalar þiin til Naadar
tekinn Børn, þa trwe eg eirnig, ad þu haf=
er mig til Naadar tekid, og mier allar mijn=
ar Synder fyrergiefid; Þu hefur fyrergi-
efid mier þær af einskiærre Oforþientre
Naad og Myskunseme; alleina fyrer JE=
su fullkomna Forlijkunar Offurs Saker,
sem ad eilijfu gylldir; Þu hefur eitt Siñ
forlaatid mier allar miinar Synder, upp=
giefid mier alla mijna Skulld og afmaad
allar miinar Yfirtrodslur, so þu villt þe=
irra aldrei framar minnast, þu hefur rijk-
uglega forlaatid mier mijnar Synder, þær
voru yfirgnæfannlegar, eñ þiin Naad var

langtum yfirgnæfannlegre; Þu hefur ecki einasta uppgiefid mier miina Skulld, helldur eirnig i Stadinn fyrer Syndena giefid mier þad sanna Riettlæti, med hvert eg fæ ad eiliifu stadest fyrer þier. J Stadenn fyrer Daudann, hefur þu mier Liifed giefid, fyrir Bølvanina, Blessanena; fyrir Helviited, Himnariike. Þitt eiliifa Nadar-Ord kallar nu til miin, segiande: Vertu hughraustur, mitt Barn! Þiinar Synder eru þier fyrergiefnar, þu skallt lifa og ecke deya. Um þessa Oendanlegu Nad hefur þu lated mig vissann verda fyrer þinn Þienara, og þad er mier so viist eins og þu minn Frelsare hefder sialfur bersiinelega opinberast fyrer mier og sialfur veitt mier Aflausnena. Þvi þu seger wtþrickelega til þinna Þienara: Hverium hellst þier fyrergiefid Syndernar, þeim eru þær fyrergiefnar; Og aftur: Allt hvad þier leysid a Jordu, þad skal a Himnum leyst vera. Af eiliifre Nad og Myskun hefur þu insett þetta Forlijkunar Embætti a Jor-

 dunn

dunni, uppaa þad ein lifande Rodd være i þinne Kyrkiu, sem kynni ad hugga, styrkia og vissar giora oss aumar veikar Maneskiur um þijna Naad. Þar fyrer trwi eg, minn Frelsari, ad þetta Ord komi mier eirnig vid, sier i Lagi, og ad mijnar Syndir sieu mier algiorlega fyrergiefnar af Gude aa Himnum. O þu Omælannlega Myskunsemi! O þu Oendanlega Elska! O þu Outsegiannlega eilijfa Naad! Mijnar Synder eru mier fyrergiefnar. Æ minn Fader! Hvernig aa eg riett ad þacka þier, og hvernig fæ eg nægsamlega prijsad þitt Nafn? Eg hefe feinged Syndanna Fyrergiefning, Eg er ordinn riettlaatur, Dauda-Doomurinn yfer mier er apturtekinn, Lijfed er mier tilsagt, Eg er þitt til Naadar tekna Barn; þu ert minn forlijkte Fader, eg er nu þinn Erfinge, Guds Erfingi, jaa, eirnig Sam-Arfi Christi, hverium Lijfsins Corona er vissulega affijdes aflagd i þeirre eilijfu Dijrd. Æ minn trwfasti Gud, Eg undrast yfer þessari Yfir-

stoot-

fliotannlegu Raad; Æ DRottenn, eg er langtum minne, langtum minne, jaa miog langtum minne ollum þessum stooru Myskunsemdum; Æ tak mig nu alldelis, til ad vera hier Losgiordar og Þacklætis Offur og þinn Eiginndoomur, og hondla vid mig, leid og flit mig lijka sem hier þocknast: Gior mig riett-trwann a þijnum Vegum, so eg einasta life hier, einasta deye hier, og einasta sie þijn Eign i Lijfe og Dauda, og um alla Eilijfd, Amen.

Bæn fyrer Bergingunna.

DRottenn JEsu Christe, minn allra dijrmætaste Frelsare, aalijt mig med þijnum Myskunar Augum, og veit mier verduglega ad faa medtekid þinn H. Lijkama og þitt dijrmæta Blood. Eg hef eingann Verdugleik af sialfum mier, þvi eg er aumsyndug Manneskia; Enn Drottenn gief mier þinn Verdugleika, þitt Riettlæti, sem þu hefur afrekad mier med þinni Pijnu og þijnum Dauda, sem þu hefur

fyrir mig i Lioos leidt i þinni Upprisu, sem þu hefur lofad øllum þeim, af Hiarta trwa a þig, sem alleina gyldir fyrer Gude. Þetta Riettlæti medtek eg nu fastlega i Trwnni, og umvef mig þvi sem dijrdlegu Klædi, i hveriu mijn Saal kann skarta, og so sem dijrdlegri Kaapu, er alldeilis kann skijla mier; Þetta þitt Riettlæti, Drottenn JEsu, skal vera mitt Brwdkaups Klæde, i hveriu eg vil koma fram ad þinu Naadar Borde, þa mun eg verdugur verda, fyrer þinn eiginn Verdugleika, til ad eta þinn Liikama og drecka þitt Blood. Læt þessa himnesku Fædu, verda mier sanna Liifsins Fædu, styrk þar med mina veika Trw, sameina mig i Dag vid þinn Anda, og gief mier nijann Krapt til þess sanna andlega Liifs, sem af Gudi er, so eg i Guds Otta vaxe og þrooest og sie þier trwr allt til minnar sæluhiælplegu Endalyktar, Amen, i JEsu Nafni, Amen.

Bæn eftir Berginguna.

EG þacka þier ODrottenn JEsu Christe, fyrer þaa Outsegiannlegu Naad, sem þu hefur veitt mier i þeirri H. Kvølldmaaltijd, þu hefur giefid mier þinn Lijkama til Fædu, og þitt Blood til Dryckiar. O þu Ogrijpannlega Elska, Eg aa nu oll þau Saaluhiaalparinnar Giædi, sem þu hefur mier afrekad; Nu ertu minn, og eg er þinn, eg er vid þig samteingdur, eins og Kvisterner vid Wijntried, i þier hef eg Riettlæti og Styrkleik, miñ Skijrnar Saattmaali er endurnijadur, þvi þu hefur innvijgt mig til þeirrar sælu Eilijfdar. Eg mun ecki deya, helldur lifa. Þar fyrer lofa ODrottenn, mijn Saal, og allt hvad i mier er hanns H. Nafn, lofa þu ODrottenn, mijn Saal, og gleym ecki neinu af ollu þvi Gooda, sem hañ hefur giort vid þig, hañ sem fyrergiefur þier allar þijnar Synder, og græder allar þijnar Meinsemder, hann sem frelsar þitt Lijf fraa Fordiorfuninne, og koronar þig med Naad og Myskunsemi; Æ ODrottinn, laat mig alldrei hiedan af

 gley-

gleyma þijnum Velgiørdningum, haf þiñ Bwſtad i mier, og verka þad fyrer þijna Naad, ad eg deye fra þvi Vonda, og vaxi i þvi Gooda; lat mig hier efter framganga i þijns guddoomlega Lifs og Lijfs Krafte, og i Mætti þijns Styrkleika, til ad yfirvinna alla mijna andlega Ovine. Vardveit mig sem þijna eiginn Eign, þa þig hefur kostad þitt eigid Blood, ad einginn fai mig slitid wr þinni Hendi; Lat mijna Trw vera verkande i Kiærleikanum, og gief mier Naad til ad vera þier trwr allt til Enda, og odlast Coronu Lijfsins. Drottenn JEsu, heyr mijna Bæn, þa vil eg lofa og prijsa þitt dijrdarlega Nafn um alla Eilijfd, Amen.

Morgun Bæn,

Þañ Dag Madur geingur til Altaris.

O hverſu þægilegur Dagur er þetta, sem þu minn himneski Fadir hefur nu latæd

ed yfer mier a Liife upprenna; Þetta er sa Dagurinn, sem DRottenn hefur giørt, stoor Forliikunar Dagur, a hveriumm eg vænti, minn Gud, vid þig forliiktur ad verda, þu hefur giefid mier ad þeckia Vondsku minna Synda, og vegna þeirra gudlega Hrygd i Hiartad; og alvarlegt Hatur a þeim, fyrir Verkan þinnar Oforþientu Nadar, med Hungri og Þorsta efter mins Frelsara JEsu Rietlæti; þvi trwe eg þu munir i Dag, af þinne eilíifu fyrerheitnu Naad fyrergiefa mier allar miinar Synder; og laata þinn Þienara giefa mier Fullvissu þar um, og hana siidann mier stadfesta og innsigla med þeirre H. Kvølldmaaltiid. A þessum Degi a minn Skiirnar-Saattmaali ad endurniiast, a honum mun eg koma i Lambsins Brwdkaup, ad miin Trw styrkist, og mitt Hiarta verdi Musteri JEsu Christi. O, þetta er sæll Dagur; Nottinn er burtviken, og Soolinn er upprunninn i siinum Blooma: Minn Fader, þu burtdriifur

miina Synda Noott, og Sool Riettlæt-isins JEsus Christus mætir mier, ad hañ upplioomi mig med siinu Liosi; og liifge mig med siinum Krafti; Eg mæti þier, minn Frelsari, sem Myrkred Liosinu, sar siwki Læknaranum, saa hwngrade Fæd-unne, Þursamadurinn Velgiørda-Mañ-inum: Eg kiem vesæll og aumur, Mætt-vana og þiakadur. ÓDrottinn! burttak miinar Synder, asamt med miinum Myrkrum, Siwkdoomum, Eymdum og Fatæki, og laat þiina Myskun veitast mier i Dag rijkuglega; Uppfyll mig med þinne Naad, þvi eg vona aa þig. Vard-veit mitt Hiarta, ad eg verdi ecki vidskilia vid þig, og set þig i moot Dioflinum, ad hann med siinum Ahlaupum saae þad hv-erki saurgad nie villt. Skriid mig med Kyrtle Riettlætisins, so eg komi til þijns Naadar Bords, klæddur þvi rietta Br-wdkaups Klædi; Endurnær mig med Naadar-Giædum þijns Hwss, og gior mig verdugann til ad neyta þiins Lijkama og

Bloods, gief eirnig ollum odrum, sem i Dag nælgast þitt Bord, Lioos, Krapt, Naad og Blessan, ad þeir enn nækvæmlegar sameinist vid þig; Tilreikna þad ei þiinum Bornum, þo þiiner Oviner, sem Hræsnarar, kunni ad innsmeigia sier i þeirra Selskap, þvi þau andvarpa þar yfir, ad Yllgresid stendur medal Hveitisins; Slaa maattugt Naadar-Slag a Hræsnis-Giestanna Hiortu, og uppvek þa kroftuglega heim til Frelsis. O þu H. Ande! Laat þennann Dag vera mier Naadar-Vitiunar Dag, og verka fyrer þiñ Krapt allt þad i mier, sem þier er þocknanlegt; Visa mier Veg med þijnum Naadar Verkunum til DRottins Hwss, i þvi til mijns Frelsara Bords, og þadañ heim aptur, uppfyll mig med Gudrækni, andlegu Hwngri og Þorsta, Krafte og Naad, og vidhallt mier til eilijfs Lijfs, Amen.

Kvolld Bæn,

Þañ Dag Madur hefur geingid til Altaris.

HEilage Þrij-Eine Gud! Fyrer þijna Naad hefi eg nu miog mikilsvirdann Dag, fyrer mitt Lijf, ovtvalid; Þu hefur i Dag veitt mier so marga lijkamlega Velgiorninga, ad eg fæ þaa ecki talid; Enn þeir andlegu, sem þu hefur veitt mier, eru Oendanlega stærre, og meira verdir; Þu hefur uppfyllt, huggad og styrkt mig med þijnu H. Ordi, og mettad med mijns Frelsara JEsu Holldi og Bloodi; Eg er nu þitt Musteri og þinn Bwstadur, oll þim Naadar Giædi eru mier giefinn, og oll þijn Naadar Fyrirheit eru um̃ alla Eilijfd vid mig stadfest; Og þo eg hafi ecki eñ þaa i Dag verid frij fyrer Syndinni, helldur i morgu brotlegur verid, og þitt Logmaal yfirtrodid, samt veit eg ad þu myskunar þig yfir mig, og forlætur mier allar mijnar Syndir, fyrir Sakir þess fullkomna Forlijkunar Offurs JEsu Christi, hvers,

vegna

vegna eg bid audmiwklega af Hiarta um allra minna Synda og Avirdinga Fyrergiefning. Hvernig fæ eg nu nocgsamlega þackad þier, minn Gud, fyrer alla þijna Naad og Myskunsemi, sem þu hefur mier i Dag audsynt. Tak allt mitt Hiarta, minn Anda med øllum sijnum Krøftum, og minn Lijkama med øllum sijnum Skilningarvitum og Limum, og lat þetta allt vera þier til Lofs og Dijrdar efter þvi sem þier þocknast. Upplijs minn Skilning med þijnu Liosi, og gled mijna Samvitsku med þijnum Fridi, helga minn Vilia med þijnum Krafti, og lat mig jafnann vera þinn Bwstad. Endurnær mijna Krafta i Nott med roosamlegum Svefni, vernda mig og mijna fraa allri Olucku, vardveit mig fyrer syndsamlegum og Ognarlegum Draumum, og lat mig a Morgun aftur uppstanda eftir þijnum naadugum Vilia þier til Dijrdar! O Drottinn vertu mier naadugur, og heyr mig fyrer þijns eilijfa Kiærleika Saker, Amen.

II. Reglur og Bænir fyrer siwkan Mañ.

Reglurnar eru Þreñslags.

1. Vidkomande Sæluñe.

I.

Strax sem þu ert siwkur ordenn, skalltu proofa þiñar Sælar Asigkomulag, hvert þu ert i Guds Naad edur ecke; siertu i Nadeñe, þa þacka Gude; siertu ei i henne, þa flijt þier ad giora Ydran til Frelses þinne Sælu.

2. Drag ecke undañ ad læta kalla til þijn i Tijma Guds Þienara, fyrr enn Siwkdoomur þinn hefur femged yfir=Hønd, ei helldur ad læta hann þa vita þiñar Sælar Asigkomulag, so hañ giete undervijsad þier i þinne Naudsyn, hverning þu skuler bwa þig under þa sælu Eilijfd.

3 Bijd ecke frañ til þinnar sijdurstu Stundar ad neyta þeirrar H. Kvølld=

mæltijdar DRottens, so þu giörer þad æduer enn þu hefur mist Krapta til saňarlegs Underbwnings.

4. Slijt þitt Hiarta laust fra Veralldlegum Þaunkum og Umsvifum, enn lat þad, sem mögulegt er, vera fast vid þær Hlute, sem Eilijfdenne eru vidkomande.

5. Lat þijna Þanka ei dreifast fyrer þeirra Skraf, er þijn vitia, helldur affaka þig fra þeirra mikelle Umgeingne.

6. Sie þinn Siwkdoomur ecke til Dauda, stunda samt til hann verde nytsamlegur fyrer þijna Saal, ad þu styrkest i Nadenne, Trwñe, Heimsins Afneitan og himneſku Siñe.

7. Menn eiga ad lata christeñ Mañ sofna i Kyrdum i DRottne, enn mæda hañ ecke med Grate nie Skvalldre, helldur minna hañ stökusinnum a eina og adra Huggunar-Grein wr Guds Orde, til Styrkingar hanns Trw.

2. Vidkomande Lijkamanum.

1. Hafer þu siälfur ordsakad þier þiñ Siwkdoom med einhverre illre Breitne, so sem, Ohoofe, Saur-Lijfe, Offa, Ofdyrfd, Akafa, og þess hättar, þaa bid Gud med Audmiükt og sannre Ydran um Fyrergiefning a þeirre Synd, ei siidur enn odrum.

2. Nijt þier Læknereñ og Medoleñ, epter Guds þocknanlegum Hætte, og vel þier þañ reindurer, higgeñ og gudrækeñ, aan Of-Trausts, og allskyns Hiaa-Trwar.

3. Ber Siwkdoomsins Þijngsle med Þolennmæde, og bid Gud ad giefa þier hana, so þau verde þier liettbærare, og þu hæfelegre til ad umgaangast aan Moglunar med Gude.

4. Utvel þvilijkt Foolk, til ad þioona þier i þiinum Siwkdoome, sem er til Uppbyggingar þinne Saalu, og ad minsta koste, ecke hindrar þig i þinne Gudrækne, med hneixlannlegum Ordum og Verkum, Mælge, Oþoleñmæde, og þessu liiku.

3. Vidkomande þvi Epterlaatna.

1. Hafe Gud giefed þier Konu, Börn og Hiw, þaa haf Umhygglu fyrer þeirra sonnu Velferd, bæde til Liifs og Saalar, allt til Enda, ad aaminna þau ug til Guds Otta, blessa þaug og fela Gude aa Hendur, velia þeim frooma og gooda Forstodu-Menn, og koma i Veg fyrir allar Prætur, sem verda kunna um eptirlaatna Femune.

2. Hafer þu lifad i Ovinaattu vid nockurn Mann, þaa forlijka þig strax vid hann aa medan þu ert enn aa Veige med honum, ad þu bidier hann Forlaats og forlaater honum.

3. Hallder þu ine hia þier raangfeingnu Fie, þaa gief þad aptur fraa þier til baka, anadhvert sialfur edur fyrer þijna Erfingia, aadur enn þu kiemur fram fyrer alls Hollds Doomara.

4. Þeir giora vel sem minnast aa faatæka aa sinne sijdurstu Tijd, hafe þeir þau Efne, ad Erfingiarner sieu sæmelega

særer epter.

Bæn fyrer Aflausnena.

DRottenñ JEsu! þu seiger: Eg er DRottenñ, þinn Græðare; Eg er siwkur, og hefe Læknarans Þorf, þar fyrer flij eg til þijn, og bid þig audmiwklega að þu vilier hiaalpa mier, eg er ecke einasta siwkur aa Lijkamanum, helldur eirnig aa Saalunñe, þvi Syndenn hefur so illa wtleikeð mig, að eckert er heilbrygt aa mier, Jaa, minn lijkamlege Siwkdoomur er eckert añað enn hryggelegar Eptersstoðvar Syndarennar; Æ minn Frelsare! Eg veit hverge annars staðar að flija, eñ til þijn; Eg er miog saarsiwkur, og aumur, og mitt Hiarta er saart; Hiaalper þu mier ecke, þaa er eg að eilijfu fortapaður. Æ myskuna þig yfir mig, og verka það fyrer þinñ Anda i minne Saalu, að eg sie nij Skiepna i þier! Gior mig umfram allt heilbrygdann aa Saalunñe, með allra minña Syndá naaðarsamlegre Fyrergiefningu, með

þinñe

þinne Hugsvolun og Endurnæringu, med þijnum Styrk og Krapte; Enn lát miñ lijkamlegann Siwkdoom fá þann Enda, ad hañ gagne mier til Sáluhiálpar! Eige eg ad fá aptur mijna Heilsu, þá gief mier Náud til ad deya jafnann frá Syndeñe framveigis, og offra öllu miinu Framferde hier til Eignar; Eñ eige eg ad deya af þessum Siwkdoome, Æ, þá gief mier Sáluhiálplega Endalykt! Þvo mig og hreinsa med þijnu Bloode af öllum mijnum Syndum, og lát mig fyrer þiñ Þienara verda alldeiles fullvissañ af Andans Vitnes-Burde um allra miña Synda Fyrergiefning! O Drottenn JEsu! bænheyr mig, þá vil eg prijsa þig æ og ad eilijfu, Amen.

Bæn epter Aflausnena.

Miñ Lijkame er siwkur, eñ miin Saal er heil. Æ minn Gud! hversu stoor er þiin Myskunseme? Eg ákallade þig i minne Synda Neyd, enn þu bænheyrd-

er mig, og fyrergafft mier af þinne Naad, allar mijnar Synder, fyrer JEsu Christi saker. Þu hefur laated giøra mig fullvissann um̃ það, fyrer Embætte Forlijkunarennar, hvert þu af þinne Oendanlegu Elsku hefur sett æ medal vor, þeim veiku Manneskium til Trwar, Styrkingar, ad eg sie vid þig forlijktur. Æ minn Gud! styrk mig i Trwunne, ad eg hiedan af stadfastlega halldest vid þig, og sie þier trwr, allt til mijns Sæluhiælplegs Enda! Lofad sie þitt Nafn, og oll Verolldenn sie full af þinne Dijrd, Haleluja!

Bæn fyrer Bergingunna.

DRottenn JEsu! mig langar epter þier, þijn Naad er betre enn Lijfed, þvi mitt Liif være einunges Daude, være eg eckel þinne Naad; Min̄ Frelsare, þu hefur innsett þaa heilogu Kvølldmaaltiid, ad hun sie Naadar Medal til Lækningar minne siwku Saal, og til Styrkingar min̄e veiku Trw. Æ myskuna þig þaa

yfer

yfir mig, og lꝏt mig verduglega faa med teked þinn Lijkama og þitt Blood, so eg verde hlutiakande i þeim Saaluhiaalparennar Giædum, sem þu hefur mier afrekad. Eg er veikur, og giet ecke med slikre innelegre Gudrækne upplyypt minu Hiarta til þijn, sem eg giarnann ofkade. Æ haf Þolennmæde vid minn Breiskleika, og bæt miina Breste fyrer þitt fullkomna Forliikunar Offur. Eg helld mig vid þijn Fyrerheit, ad þu vilier ecke alldeiles sundurbriota þann brakada Reir, ei helldur utslockva þann riwkande Hor-Kveik, þvi muntu hafa Þolennmæde vid mig aumann. ORottenn! Endurnær mig med þinne Naad, þaa vil eg priisa þitt mikla Nafn um alla Eilijfd, Amen.

Bæn epter Bergingunna.

Æ Minn trwfaste Frelsare! Nu hefur þu aa nij hiartanlega teked miina Saal ad þier, so hun ecke fyrerfarest; Þu hefur mettad mig med þiinum Lijkama, og dryck=

dryckiad mig med þinu Bloode, og under eins giefed mier Riettlæted, Lijfed og Saaluhiaalpena. Hvernig fæ eg aum og veik Manneskia noogsamlega þackad þier fyrer þennañ O-wtseigianlega Velgiør-ning? Æ medtak i Raad mitt fæ(?)tæklegt Packlætes Offur; Laat mig nu vel styrk-iast i þeim innra Manne, so þeim ytra Mañenum fare hnignande; Eg er forliik-tur vid þig, þvi vil eg einunges vera þiin Eign i Tijma og Eiliifd. DRotteñ JE-su! Þier life eg, þier dey eg, þinn er eg bæde Lijfs og lidenn. Gior vid mig i mii-num Siwkdoome liika sem þier sialfum þocknast, enn laat mig einasta verda eiliif-lega Saaluhoolpenn, þaa vil eg priisa þig og þiinu Nafne Dyrdena giefa, um̃ alla Eiliifd, Amen.

Andvarpaner,

A hverjar saa siwke sie daudvona minntur med laangsamlegre Stillingu end-ur og siñum, meiga vera þessar og þvilijkar.

DRott-

DRottenn JEsu! i þiinar Hendur fel eg minn Anda, þu hefur mig endurleyst DRottenn þu trwfaste Gud!

Æ JEsu Sonur Davids myskunna þu mier!

JEsu Christi Guds Sonar Blood hreinsar oss af ollum vorum Syndum. Angist miins Hiarta er stoor, leis mig af minne Neyd!

Aliit miina Eymd og Hormung, og fyrergief mier allar miinar Synder.

Liika sem Hiortenn lꝏngar epter fersku Vatne, so lꝏngar miina Sꝏl til þiin minn Gud!

Eg veit minn Endurlausnare lifer!

Christus er mitt Liif, og ad deya er mier Abate!

Eg hefe Gyrnd til ad leisast hier frꝏ, og vera med Christo!

Nu lꝏttu DRottenn! Þinn Þioon i Fride fara, þvi miin Trwar Augu hafa sied þitt Hiꝏlpræde.

Ur

D. JOH. ARNDTS

Paradysar Aldingardi.

1. Packarglord fyrer Jnnsetning þeirrar H. Kvølldmaaltiidar, og Bæn um heñar verduga Brwkan.

JEsu! Bliide, Elskurike, Goodgiarne, Astwdlege DRottenn JEsu Christe! Hversu stoorann Kiærleika hefur þu audsynt oss i Jnnsetningu þeirrar H. Kvølldmaaltiidar, ad þu mettar oss so med þiinum heilaga Liikama og dryckiar med þiinu heilaga Bloode? Hvad kann huggunarsamlegra ad segiast enn þetta Ord: Hver sem etur mitt Holld og dreckur mitt Blood, hañ bliifur i mier og eg i hønum? Hvad er huggunarsamlegra enn ad bliifa i Christo? Hvad astwdlegra enn þad, ad þu bliifer i oss? Bliifum vær i þier og þu i oss, hvad kann þa Daudenn og Diofullinn ad skada oss? J þier erum vier Ohult-

er fyrer allri Olucku. Æ minn Gud og DRottenn! Hvad er eg þess, ad þu giefir mier þig til Fædu og Dryckiar? Eg er Molld og Aska, fwlt Kier, og þu leggur i þad so diuran̄ Festood. Þar af þecki eg þiina stooru Elsku, ad þu hefur giefid mier so stoorann Kiærleiks Pant, hverium einginn gietur stærri ordid a Himne nie Jørdu; Andans Pant hefur þu ad sonnu giefid mier, so eg þar af þecki, ad eg sie Guds Barn, en̄ i þeirre H. Kvolldmaaltiid giefur þu mier þiins Liikama og Bloods Pant, so eg þecki þar af, ad þu ert minn Brooder, mitt Holld og Blood. Hversu vegsamlegann og stoorann Vitnisburd, um̄ miina Endurlausn, giefur þu mier i þeirri H. Kvolldmaaltiid, þitt Blood, sem a Jørdu þar um̄ vitnar; þvi þoott H. Ande sie þitt Vitni i voru Hiarta, þa samt hefur þu viliad giefa oss wtvortis Vitne og Jn̄sigle vorrar Endurlausnar, þitt Blood, sem asamt vitnar og kallar i voru Hiarta: þar med hefur þu viliad koma til Hi-

aalpar

[s]alpar vorre veiku Trw, þvi þo þitt Ord styrke kroftuglega i Trwnni, verdur samt Hugguninn kroftugre, nær vier heyrum þetta Ord: Þad er minn Lïkame, sem fyrer ydur verdur giefinn, þad er mitt Blood, sem fyrer ydur wthellist til Fyrergiefningar Syndanna. Þar fyrer, mitt Hiarta! Hvad hryggest þu, hvad efast þu, hvad Ottast þu Daudann og Fyrerdæminguna? Er ecke þinn DRottenn og Endurlausnara fyrer þig dæidenn, og hefur giefed þier i Pant þinnar Endurlausnar sinn H. Lijkama og sitt H. Blood, og i Pant sinnar hiartanlegu Elsku og Sameiningar vid þig, so hverki Daude nie Lijf fær þig vid hann skilid? Æ minn Gud og DRottenn! Kienn mier ad ihuga med hvad audmiwku Hiarta eg ä ad medtaka þennann dijra Festiovd! Æ eg, sem er Ohreinn, kiem til Uppsprettu alls Hreinleika, aumur og þurftugur til hins Rijka, Syndarinn ad Nadar Brunninum, siwkur til þess rietta Læknirs, og hungrad-

ur

ur og þyrstur til þess rietta Himna Braudi og ad Brunne Lijfsins. Enn þu hiñ allra-heilagaste kiemur til hins Oheilagasta. Hvar hefur heyrst so undrunarsamlegur Kiærleiki, ad DRottinn allra Drottna kiemur til eins vesæls Þurfa-Mañs, ad so vesæl Eymdar Manneskia eignest DRotteñ Himens og Jardar til himneskr Matar og Dryckiar. Æ laat mig alldrei gleyma þessum Kiærleika, laat mig aan Aflaats vera minnugann þinnar Pijnu og þijns Dauda, ad mijn Saala þar med aa andlegann og himneskann Haatt mettud og dryckiud verdi til þess eilijfa Lijfsins; Þvi i þinni Pijnu og þijnum Dauda er þad allt sem mijna Saal gietur endurnært, og efter hveriu hana kann ad hwngra og þyrsta. Æ! tilreid mig verduglega fyrir sanna Trw, sanna Yfirboot, Elsku og Audmykt, ad medtaka þennann dijrmæta Fesiood. Hversu fagra Tialldbwd og fagurt Musteri tilbiuggu Moses og Salomon fyrer Naadar-Stoolenn? Æ, bw

mijna Saal med Lioosi Andans Alvoru, Gulli og Glansa Trwarinnar, fogrum Tioldum Elskunnar og Litilætisins, og med Coronu Vonarennar og auk og styrk i mier allar andlegar Gaafur; þvi hvernig kann miin Trw betur ad styrkiast, eñ nær Syndanna Fyrergiefning verdur med Christi Bloode innsiglud og skrifud i mijnu Hiarta? Hvernig kann Elskann til Guds og mijns Naaunga framar i mier ad procast, enn nær miñ DRottenn JEsus Christus fyrer siñ Lijkama og sitt Blood, samtenar sig vid mig og alla Trwada, og giorer oss ad einum Lijkama? Hvernig kañtu elskulegi DRottenn! betur ad styrkia og krostuga giora mijna Von, enn med þvi ad fæda mig, med Odaudlegre Fædu til eilijfs Lijfs? Æ miñ DRottinn Gud, eg bid þig audmiwklega, med þvi þu ert ordenn mitt Holld og Blood, lat mig elska allt hvad þier er þocknañlegt; Lat þiñ Vilia vera miñ Vilia, og hvad þier er amooti, mier a mooti; Mitt Holld og Blood er þitt, og þitt Holld og Blood er mitt; lat mig þar

fyrer ei vanbrwka þad til Syndar, helldr einungis þier til Heidurs og Þocknunar; Læt mig eirnig fyrer þijns Hollds og Blods Kraft viliugre og styrkare verda minn Kross ad bera, i Hormungunum þolinmodann, i Forsinœnenne lijtillœtann, i Mootgiordunum hoogværann, i Kiærleiks anum brennande og stadfastañ, og i Bæn inne alvorugiestinu i Andanum, ad eg alla Tijma siñe Kraft þijns Hollds og Bloods i mijnu Lijferni, og Avexti þinnar Endurlausnar i minne Trw Avexti færandi, Am.

2. Bæn fyrer Medtekning þeirrar heilögu Kvølldmaaltijdar.

DRottenn JEsu Christe, minn trwfasti Hyrder og Biskup minnar Saalar, sem hefur sagt: Eg er Lijfsins Braud, hver af mier etur, hann mun ei hwngra, og hver a mig trwer, hann mun alldrei þyrsta; Eg kiem til þijn og bid þig audmiwklega, ad þu vilier mig fyrer sanna Trw tilreida og giora verdugann Bordgiest vid þessa himnesku Maaltijd, þiñ vesæla Sa-

ud føodra i Dag i Þijnu græna Haglendi, og leida mig fram̃ ad lystelegum Lijfsins Vøtnum, mijna Saal endurnæra, og leida mig a riettre Braut, fyrer Saker Þijns Nafns, Þijns Bords mig verdugañ giora, og skeinka Bikar Þinnar Elsku og Naadar, fullann fyrer mig; Eg saarad Saudar-Kind kiem i Þitt Haglendi, til Lifsins Brauds, til lifande Brunna. Æ Þu sanna sæta Himna-Braud, uppvek i mier andlegt Hwngur og H. Þorsta, ad eg kalle epter Þier, sem Hiorturinn epter fersku Vatni; Enn um̃fram̃ alla Hluti, gief mier hiartanlegt Angur og Trega fyrer mijnar Synder, og legg yfir mig Þad rietta Trwarinnar Brwdkaups Klædi, fyrer hvert eg faai til mijn tekid Þijna Forþienustu, og veit mier eg faae Þvi fagra Klæde fastlega halldeð, og Þad geymt, so eg verde ecke Overdugur Giestur. Gief mier audmiwkt forlijkunarsamt Hiarta, ad eg af Hiartans Grunni mijnum Ovinum forlaati, afmaa i mijnu Hiarta Rootalls Be-

yfk-

ÿsklyndis og Ovinskapar, enn innplanta aptur i mijna Saalu Elsku og Mijskunsemi vid minn Naunga, og ad eg elske alla Menn i þier. Æ þu saña Paaska-Lamb, vertu mijn Fæda; Laat mig neyta þijn og af þier eta med beysku Salti hiartannlegrar Ydrunar, og med Osijrdu Braude heilags Lifnadar og Yfirbootar. Eg kiem til þijn, hladinn miklum Saurugleika og fram fyrer þig med Ohreinum Lijkama og saurugre Saalu, fullum af Lijkþraa og Anstygd; Æ hreinsa mig þu hærsti Hreinleike. Þinn H. Lijkame af Krossinum ofanntekinn var sveipadur i hreinu Lijne: Æ Gud giefi eg faae þig so med hreinu Hiarta medtekid, sem þier er vel þocknannlegt; Æ ad eg medtaki þig med H. Hiartans Alvorugiefne, vefie þig i minne Elsku, og smyrie þig med Myrru, sundurknosads Hiarta og Anda: Himna Brauded var lagt i gullegu Ílaate i Saattmaals Orkina, til Minningar: Æ Gud giæfi, eg faai þig geymt i alldeilis hreinu Hiarta. Æ

minn DRottenn! Þu hefur sagt: Heilbrygðer þurfa ecke Læknarans vid, helldur þeir, sem siwker eru; Æ, eg er siwkur, og þarf þiin vid, minn himneski Saalar Læknir; Þu hefur sagt: Komid til mijn aller þier sem erfided, og Þwnga erud hladner, eg vil endurnæra ydur; Æ Drottenn, eg kiem hladenn af morgum Syndum, tak þær fraa mier, og gior mig lausan vid þessa stooru Byrde; Eg kiem Ohreinn, hreinsa þu mig; blindur, upplijs þu mig; faatækur, audga þu mijna Saalu; tiindur, leita þu ad mier, og fordæmdur, enn gior mig hoolpinn. Æ JEsu, minn elskulegasti Saalar Brwdgumi, leid mig fraa sialfsum mier, og tak mig ad þier og inn til þiin, Þvi i þier life eg, enn i mier sialfsum dey eg, i þier verd eg riettlaatur, enn i mier sialfsum er eintoomis Synd, i þier verd eg hoolpinn, enn i mier fordæmdur. Æ minn himneske Brwdgume kom til miin, og vil leida þig inn i mitt Hiartans Herberge, þar vil eg kissa þig, so einginn hæde mig.

Fær mier med þier Sætleika þinnar Elsku, Ilm þiins sæla eiliifa Liifs, Smeck þiins Riettlætis, Fegurd þinnar Vinsemdar, Yude þinna Audæfa, Priide þiins Liitelætis, og Avexte þinnar Mysk-unar. Æ minn himneski Læknir, eg fære þier dauda Saal, liifga þu hana; siwka Saal, lækna þu hana, og toomt Hjarta af ollum sannarlegum stodugum Dygdum, uppfyll þad af þinne Naad, þiinum Anda og Kiærleika, þinne Hoogværd, Audmykt og Þolinnmæde. Æ þu sanna Liifsins Braud, sæd mig til þess eiliifa Liifsins, so mig hwngri ecki nie þyrste eiliif-lega. I þier hefi eg fulla Nægd, bliif þu i mier ad eiliifu, og laat mig ad eiliifu i þier bliifa, so sem þu hefur sagt: Hver sem etur mitt Holld og dreckur mitt Blood, hañ bliifur i mier og eg i honum, og eg mun uppvekia hann aa efsta Dege, Amen.

3. Þackargiørd efter Medtekning þeirrar H. Kvolldmaaltiidar.

Væ mästwoblege, elskuriske, sæte, hiartkiære, Drottenn JEsu Christe! Eg sege hier af Hiarta Þacker þar fyrer, ad þu hefur sadt og endurnært mig med þeirre kostulegu dijrmætu Fædu og Dryck þijns H. Lijkama og Bloods: Æ, hver er eg þess, ad þu hefur virdt mig Overdugann til ad eta vid þitt Bord? Eg þacka þier fyrer alla þiina Elsku og Trwfesti, fyrer þijna Manndooms-Tekningu, þitt H. blijda Evangelium, þitt Dauda-Strijd, og þinn blooduga Sveita, fyrer alla þijna H. Pijnu, þijn Hogg, þijna Smaan og fyrer þær Hrækа þu þoldir, fyrer þijna saaru Hwdstrijking, og kvalafullu hvøssu Þyrne-Coronu, fyrer þijn Saar og allar þiinar Kvaler, fyrer þijn Taar og þijnar Andvarpaner, þijna Angist og Krossfesting, þinn aumkunarlega Dauda, og fyrir alla þijna Velgiørninga, sem þu hefur mier þar med afrekad, fyrer Løgmaalsins Uppfylling, Syndanna Fyrergiefning, þæ fullkemnu Borgun og Fullnustu fyrer allar mijnar Misgiørder, For liik-

lijkunena vid þinn himneska Fodur, mier wtvegad og giefid Riettlæti, Helgun H. Anda og þad eilijfa Lijf, hverra Velgiörninga þu hefur giört mig hluttakande fyrer Trwna, og vissann um̃ þaa fyrer þann dijra Pant þyns Lijkama og Bloods i Sacramentinu; Æ hvernig gatstu giefid mier stærri Pant uppaa þinn Kiærleika og Fullvissu um̃ miina Endurlausn, Syndanna Fyrergiefning og þad eilijfa Lijf? Gief eg gleyme alldrei þessari þinni miklu Elsku ad eilijfu, og minnest jafnann aa þiñ H. Dauda; þinn H. Lijkame og þitt H. Blood helge og blesse minn Lijkama og miina Saal, og vardveiti mig fraa allre Synd; Æ miñ Endurlausnare og Saaluhiaalpare! Lifdu i mier og eg i þier, bliif þu i mier og eg i þier; Rek burt wr miinu Hiarta allar Odygder, og halltog bygg alleina mitt Hiartans Hws; miin auma Saal hefur trwlofad sig þier, sem Brwdur, þu hefur þig eirnig vid hana trwlofad og sameinad ad eilijfu. Hun er nu Or-

 otts

vtning ordinn, þui hun hefur feinged þañ, sem er Kongur allra Konga fyrer eiginn Mann, hvar fyrer skyllde hun þaa aptur giora sig ad Þernu margvijslegrar Syndar og Saurgunar, hvar fyrer skyllde hun aptur vilia missa sinn Gofugleik fyrer Onytiu og Hiegooma Syndarinnar, og giora sig sialfsa soddañ Konunglegs Gifti-Maals Overduga? Æ bw þu og pryd miina Saalu med andlegu Skarte og himnesku Skrauti, med sterkre Trw og gloandé Kiærleika, brennande Von, ægiætu Liitillæte, heilagre Þolinmæde, heitre Bæn, bliidre Hoogværd, og innilegri Eftirlaungan til þiin, og eftir þui eiliifa Liife, ad eg vid þig alleina ærstwdlegann Fielags-Skap hafe, og med þier ete og drecke, sofe og vake, lifeog deye, og þu hiaa mier og i mier, og eg hiaa þier og i þier ad eiliifu bliife, siifeldt med þier eti og drecki, um þig tale, synge og segie, til þiin aan Aflaats þeinki, og so i þessare Trw burtsofne, æ effta Dege gledelega uppriise, og inngaange i eiliif-

aň

ann Fognud, Amen.

Audmiwkt Synda Jatning ad ur Madur gengur til Guds Bords.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig, etc.

HVert er miñ Gud i Naudum nu, nǽr ekur Von til ad hialper þu? Vill ad Hormungar Hrooped mitt, hlijda Myskunar Eyra þitt? Mun eg Veralldar Vónd sku fra, verda skilinn og Kvittun fa? Skal eg slijkt bora þverbrotiñ, þier fyrer klaga, JEsu minn?

Ellegar villtu ecke mig, alijta meir, sem stygdi þig? Þinn ad vijsu eg þeckta Riett, þo var mier Syndenn nærsta liett, Satans Fortolum fanginni, fylgda eg raungum Lifnad þvi, heyrda eg Nadar Hroopid þitt; hvert er, Von til þu agtir mitt?

Gott hia mier finna eckert er, allra slijðst þad sem gediast þier, ecke ad sijdur Augunn mijn, augliisa skulu Hiartans Pijn, Tarum þrutinn og Tregafylld, trwud

frambera mijna Villo, Kinnurnar væte eg Eymdum i, angrædum Þanka til Þijn snij.

Syndanna vegna særdur eg, sorgande græt og tæirast mieg, helldur vil eg þad HErra minn, enn hlæa med þeim, sem Vikar þinn, lijtels agta og lasta med, lættu mig hafa Peturs Sied; Mæske DRottenn þu þyrmer þæ, þegar Sælunne liggur æ.

Skule eg minum Munne med, minnkast tilreida Andvarped, Avi! hann hefur oft og tijdt, illa vanbrwkad Nafned þitt: Hversu mörg Þusund Oþorf Ord, Aunndunne hafa bruggad Mord? Hver kann ad telia Hollдlegur, hvad opt hanns Twnga misbrijtur?

Nær eg' ætte ad þacka þier, og þijnar prijsa Dæsemder, Hiartad, Twngan og Hugurenn, Heimsins lodde vid Selskapenn, Veralldarennar vesta Taal, var sem Hunang i Silfur Skaal, enn þegar Gud mier Ord sitt gaf, ungvann fann

eg

eg þar Smeckenn af.

Þegar miin Augu ætttu hier, illar ad græta Misgiorder, Hvarnia Drope ei þraut þeim neirn, haurd voru þau sem Mylnu-Steirn. æ þad stordu sem eckert var, ei giættu Sælar Velferdar, ottast eg þeirra Angurn:a, ei muner DRottenn lijta þu.

Vilie eg Hondum beria æ Briooft, hwed er mier þaa Svared sloost, Bloode fullar þær eru af, Ord/ok til þessa Syndenn gaf: Hvert mun eg þeirra Hoggum med, hepta kunna mitt Vondsku Ged, semi Glæpunum sofnad er? saklaust eckert þvi finnst hiaa mier.

Opt hef eg syndgad aumur Mann, eingenn Tvnga þad reikna kann, minnstu ei, DRottenn, þoo æ þad, þijns Sonar Dauda giættu ad, þolad hefur hann þrnnga Neyd, Piarning stoora og Krossens Deyd, allt er þad sked fyrer aumann mig, ælijttu þad, eg beide þig.

Kiære JEsu, eg kalla æ þig, kom þu

og skoda særdann mig; Sian þaa Hegningu sem þu barst, syndugum þegar lijkur varst; Galled sem þier var gefed þaa, Gud Fader lagde Doomenn aa, ad swpa skullder settann þier, Sorgar Kaleik sem hæfde mier.

Hormung og Krossenn þenk aa þinn, þegar þijn Saala Maatt-dregenn, hroopade: Gud minn, Hvar fyrer, hefur þu viliad gleyma mier? Hvert muntu ecke heyra þaa, hvenær sem eg þig kalla aa, og yfirgefa ecke þann, sem aangrúd sturlar Samvitskann?

Fyrr enn af Gude giordur var, Grundvollur Jardar Biggingar, lietstu ad vijsu þocknast þier, þijda Myskun ad syna mier, og lagder wt af lifwsre Raad, Lyknar Urskurd og blessad Raad, i þier skillda eg wtvalenn, erfa Guds Riike og Fognudenn.

Vid þetta Loford helld eg hier, hvert alldrei kann ad bregdast mier, þijn Hiartans Elska æstwdlig, yfirgnæfer i Raad

vid

vid mig; siertu komenn ad sætta oss, sieka, fyrer þinn Deyd a Kross, aklagad get-ur eingenn þa, Assokun mun eg gilda sa.

Forlijka mig þinn Fodur vid, fra mier tak ei þitt Hialpræd͡id, leggur þu til þess Ordedeitt, allt mun syndugum gefens veitt, Illgiorda minna gleymest Gialld, gef eg mig allann þier a Valld, Lijferne minnu lijse þinn, liomande Dyr-dar Krapturinn.

Lattu mig kosta Kapps þar um, Kor-onu ad naa i Himnenum, leid þu mig DRottenn nu i Raad, so nyta giore eg þijn heilnæm Raad, ad læra þad sem Lofs-verdt er, Lausnare minn, til Dyrdar þier, Ordenn, Þankar og Athofn mijn, elske Rettlætes Bodenn þijn.

Skule ad vijsu steinkiast hier, Skerfur af Krossens Bikar mier, auktu blessadur þijda þaa, Þolennmæde og Von mier hiaa, þinna vegna eg þola vil, þoo ad Mootlæte falle til; Hollds Breiskleikenn maa þrætta um þad, þier skal eg DR-

otten

ottenn hænast ad.

Utsliettu hveria Jllgiörd mijn, aukest mier Naadar Huggun þiin, Saaluhiaalpinn þaa verdur viis, Veralldar Skraut eg ecke kiis; Sierhvad sem giördt er mier aa moot, af Monnum, skal ei reiknast Hoot: Eg bid Riettlætes upprenne, yfir mier Sool i Diirdenne.

Huggast og gledst þaa, Hiartad mitt! horfid er Sorgar Efned þitt, og Synda Stallded allt afmaad, enn þier i Christo gefenn Naad: Þig sier trwlofad hefur hañ, hrædstu ei leingur Daudans Bann, gladvær i DRottne siert, min Saal, Satans er unned Hreckia Taal.

Endurlausnarenn O JEsu, eg minn Breiskleika jaata nu, enn mig laangar þo epter þier, aangradt er Hiartad nu i mier, eg bid ad mætte Elskann þijn, innrætast vel i Brioostemijn, i sonnum Kiærleika, so eg þeim, seinast skilie vid þennañ Heim.

Þegar ad Dauda Dagur miñ, dimast tekur, og Lijkaminn, Saalena skilia verdur

rdur vid, vertu, JEsu, mitt Athvarfid, midt i Daudanum, so eg sie, saddur Uppristu Fognude, og odlest þar Dijrd, sem eingenn Mann, wttala maa, nie skijra kann.

Packlætes Psalmur epter Berging.

med Himna Lag.

O JEsu Guddooms Glansinn hijr, 'gefest þier Lof og Vegsemd dijr, O JEsu Salar ædsta Skiool, yndælast Lioos og Glede Sool.

Er þinn Lijkame i allre Naud', Andar Fæda og Himna Braud, og þitt wtrutsed Unda-Blood, ydrande Hiarta Svolun good.

Saala mijn, JEsu, þackar þier, þann enn hana vel mettader, medann þu lifa lætur mig, lofa skal eg og prijsa þig.

Eg var ad sonnu i Synndum mijn, eikes verdur, enn Giædskann þijn, liet mig þoo Naadar Naalægdar, niota og þinar

Mysk-

Myſkunar.

Hwngradur eg i Anda var, og beid vid Dyrnar Myſkunar, Hiartad af Þorſta hroopa vann: Hialpe mier JEſu, Gud og Mann!

Hefur þu blijdur heyrt þad nu, hugg-ad og kennt mier, O JEſu, ad Holld og bleſſad Blooded þitt, betſt nære jafnann Hiartad mitt.

Hverſu gladvær er Hugur minn, heita maa eg nu Limur þinn, fyrer þaa klaara Kvolldmaaltijd, kallaſt eg Guds Barn fyrr og ſijd.

Barn þitt, JEſu, eg ordenn er, agta lijtt Diofuls Skadſemder, af þvi ad Bl-ood vor Undum þiin, er ſwo triggvaſta Hlij-fdenn mijn.

Fyrer þad, JEſu, ſæ eg hier, friidañ Riettlætes Skrwda i þier, Jnngang i Himna Hallſæted, hlijt eg fyrer þitt Bo-rdhallded.

Eg bijd þier, JEſu, Aſtar Koſs, ertu Salunnar dijrſta Hnoſs, velkomenn jafn-

ann vertu mier, vijst hef eg Laungun epter þier.

HErra minn giørdu Hiarta mitt, helg-an̄ Bwstad og Sæte þitt, so þu drottn-er þar yfir einn, annan̄ vil eg ei kioosa neinn.

Allt þad gott sem eg giora kann, gediast lææt þier, minn Hiaalpar Mann, forsmaa ei þad sem fram̄ er reidt, sæ eg ei annad Megned neitt.

Enn þoo ad þad sie ei sem ber, ecke lææt-tu mislijka þier, Hiartans er Ø̈vøyre he-lgur þinn, hærste Saalar Rijkdoomur minn.

Eign þijna forsmaa ecke þu, O JEsu kom og hiaa mier bw, af þvi ad Brwds-kaups Gaafaun good, gefst mier fyrer þitt Hiarta Blood.

Eg bid ad eg sie einn af þeim, er þu fæd-er i þessum Heim, nu fyrer Altar Orded þitt, endurlijfgadu Hiartad mitt.

Þu hefur, JEsu, mettad mig, mier gafst til Eignar sialfann þig, eg vil seigen̄

i Elsku þier, innrætast, þar til Lijfed
þver.

Annastu mijnar Athafnir, opnar læt
starda Naadar Dyr, Lijkama þijns eg
Limur sie, lifande i Von og Volgiæde.

Eg vil, minn Drottenn, deya mier,
diggur og trwr so reinest þier, Heilagur
vert mier Hiaalp og Traust, so Hiartad
elske þig Svikalaust.

Verolld i burtu vijk fraa mier, vollt
eru Gædenn oll hiaa þier, eg vil þig fram-
ar ecke siaa, og alldrei festa Þankann aa.

Saalar Vin minn eg vona aa, veit eg
mig brestur eckert þaa, eg skal JEsum i
Ast og Trw, elska medann eg life nu.

Bw þu Lausnare minn i mier, so meige
eg alltijd lifa þier, Hollded og Blooded
heilagt þitt, hresser Saalu og Geded mitt.

Drottenn sialfur mijn Arfleifd er,
Elsku margfallda syner mier, vertu þvi
JEsu Vægdar fws, velkomenn i mitt
Saalar-Hws.

Herbergiar gladvært Hiarta mitt
Holld

Hollð og dijrmætast Blodeð þitt, þinn er eg viist, og þu ert minn, þarf ei að ottast Skilnaðinn.

Þegar eg mijna aumu Aund, uppgefa skal i þijna Hond, yfir mier lijse Asiaan þijn, Augunum þoo að forle Syn.

Þesse blessaða Fæðann frij, færer mig Himna Sælu i, það dijra Blood, sem drack eg hier, dauðvona siidarst biargi mier.

Eg mun þaa viist með Engla Fiið, eins lijka smacka Kvolldmaaltiið, þier, minn JEsu, aa hægre Hlið, haa-Borðeð Lufsins settur við.

Lof, Æra, þiidust Þackargiörð, þier sie DRottenn aa Himne og Jörð, syngenn af ollum samhlioða, sie það, Amen, Haleluja.

Psalmur, um HErrans Christi Kvoldmaaltiið.

Ton, Christe vier aller dockum þier,

O Jesu! fyrer Asiaan þiin, eg kiem sem einn Framande, sætustu Maaltiid Saalu miin, siaa, þu ert tilreidande, ormædda nærir Ond og Liif, emmeigenn sesar Daudans Kiif, Heimsins i Hrygda Stande.

Eg em Braud Liissins, ost so tier, Endurlausnarenn sæte, hver þar af etur, Hrygdei ber, Hwngrudum Sadning bæter, hver sem trwir af Hiarta aa mig, hefur Liifs Leid um Daudans Stig, og himnesft Eptirlæte.

O þu minn Hyrder, Liif og Lioos, leid mig þiñ Veginn saña, ad miin Saala þitt heilagt Hroos, hefie med Chor Englanna, gief mier þar þiina Goodsemd siaa, Guds Son milldaste Himnum aa, i Sal wtvaldra Manna.

Afþvi eg leita aumur þiin, Avi, læt mig þig finna, þitt Liifsins Braud er Lækning miin, liit til Hormunga minna, og gief þitt heilagt Hiarta-Blood, hugsvale mier aa Liifsins Slood, oll mun so Ang-

ist linna.

Eins sem Hiorturenn epter þreyr, ad ødlast Vatn rennande, O hvad mitt Sailar Andvarp meir, epter JEsu þreyande, æ jafnann skal æ Lijssins Leid, lika i minn Daudans Neyd, hann mun mier hugsvalande.

Af heitre Elsku Hiartad mitt, HErra JEsu, þig þreye. Avi! Nær mun Armædann stitt, ad eg þig skoda mege, enn medann Hiervist min ei þver, minn goode JEsu veit þu mier, þinni Naad þocknast mege.

Upptendra, JEsu, Andagt þa, i Hiarta og Sailu minni, ad Glaumi Heims eg gaange fraa, og Glise hanns ei sinne, enn med Jehanne elske þig, so Utfor miin sie farsællig, þoott Lijfi þessu linne.

Eg er Barn Daudans Eymdum i, enn þu Lijfid lifanda, Lausnare Heimsins leid mig þvi, fyrer Lid þins gooda Anda; Lampenn Trwar so lioomi minn, leiptri þad Blis i Himininn, med Reikelse ilmanda.

Leidsogu þiina med Liifsins Staf, lie-
na mier JEsu sæti, Lostum Synda so lax-
ti af, Luifernid Jdran bæti, raad þu mier,
HErra, Liifs aa leid, Leid miina giegnum
Daudañ greid, aa Fridarins fogur Stræti.

Kom JEsu goode! kom til miin, kom
þu, O Gud og Madur! Astriikañ Koss
af Elsku þiin, unn mier, HErra blessadur.
Eia, mitt Saalar Edla Lioos, i miinu
Hiarta Hviild þier kioos, so mun eg i Sorgum gladur.

Eg vil Packlætis Offur þier, eiliife
Kongur gialldu, Elsku þinni so uñir
mier, Æfinnar Tiid behallda: Sætt
þig vegsami Saala miin, Son
Guds, fyrir Astgiafer þiin, hier
og um Alldir Allda.

* * *
* *

